القرآن الكريم

آسان ترجمہ

تعلیم القرآن

تکی پہ تکی
او روانہ ترجمہ

مولف:۔ ڈاکٹر محمد دین

وَمَا لِيَ لَآ أَعْبُدُ ٱلَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ٢٢

او څهٔ (عذر) شته ما دپاره | چه زهٔ عبادت ونهٔ کړم | د هغه چا چه | پیدا ئے کړم زهٔ | او هم د دهٔ طرف ته | به تاسو بیرته ورځئ.

او څهٔ وجه ده چه زهٔ دِ د هغه (مالک) عبادت ونهٔ کړم چا چه زهٔ پیدا کړم او تاسو ټول به هغهٔ ته بیرته ورځئ

ءَأَتَّخِذُ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً إِن يُرِدْنِ ٱلرَّحْمَٰنُ بِضُرٍّ لَّا تُغْنِ

آیا زهٔ ونیسم | بے له دهٔ نه (نور) | معبودان | کهٔ چرے | اراده وکړی | رحمٰن | ما ته د تکلیف رسولو | نو په کار به را نهٔ شی

آیا زهٔ خدائے پریږدم او ځان له داسے معبودان ونیسم چه کهٔ رحمٰن خدائے را ته څهٔ ضرر رارسول وغواړی نو د هغوی

عَنِّي شَفَٰعَتُهُمْ شَيْـًٔا وَلَا يُنقِذُونِ ٢٣ إِنِّيٓ إِذًا لَّفِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ٢٤

زما | د دوی سفارش | هیڅ هم | او نهٔ به دوی ما خلاص کړی | بیشکه زهٔ به د غه وخت | په ښکاره ګمراهئ کښے یم

سفارش مے هیڅ په کار را نهٔ شی او نهٔ مے (ترے نه) خلاصولے شی کهٔ زهٔ داسے وکړم نو په څرګنده ګمراهئ کښے به پریوځم

إِنِّيٓ ءَامَنتُ بِرَبِّكُمْ فَٱسْمَعُونِ ٢٥ قِيلَ ٱدْخُلِ ٱلْجَنَّةَ ۖ قَالَ

بیشکه ما | ایمان راوړو | ستاسو په رب | پس تاسو زما خبره واورئ | حکم وشو | داخل شه | په جنت کښے | دهٔ ووئیل

ما ستاسو په رب ایمان راوړے دے پس زما خبره واورئ. (بیا) ورته ووئیلے شول چه جنت ته ورننوزه هغهٔ ووئیل

يَٰلَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ٢٦ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي

اے کاش! | چه قوم زما | پوهه شی | په دے خبره چه | بخښنه وکړه | ما ته | زما رب | او زهٔ ئے کړمه

چه ګڼے کاش! زما قوم ته دا خبره معلومه شوے ، چه زهٔ خپل رب وبخښلم ، او په درنو خلقو کښے ئے

مِنَ ٱلْمُكْرَمِينَ ٢٧ وَمَآ أَنزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِۦ مِنۢ بَعْدِهِۦ مِن جُندٍ

له عزتمندو نه | او را ونهٔ لیږلے مونږه | د دهٔ په قوم | پس له دهٔ نه | څهٔ لښکرے

شامل کړم . او مونږ د هغهٔ نه پس د هغهٔ په قوم باندې د (عذاب پاره) آسمان نه څهٔ لښکر راکوز کړے نهٔ

مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا كُنَّا مُنزِلِينَ ٢٨ إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً فَإِذَا هُمْ

له آسمان نه | او نهٔ وُو مونږ | رالیږونکی | نهٔ وُو (څهٔ نور) | مګر | یوه چغه | پس ناګهانه دوی

وو او نهٔ لښکر راکوزولو ته زمونږ څهٔ حاجت وو . هغه (عذاب) خو بس یوه چغه قدر له وه نو ټول په هغه دړنګ

خَٰمِدُونَ ٢٩ يَٰحَسْرَةً عَلَى ٱلْعِبَادِ ۚ مَا يَأْتِيهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا۟

پشان د مړشوی اوشول | افسوس دے | په بندګانو باندې | نهٔ دے راغلے دوی ته | څوک رسول | مګر دوی وُو

ساړهٔ شول . هائے افسوس! د دغه بندګانو په حال! چه کله هم ورته یو رسول ورغلے وو نو دوی

بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ٣٠ أَلَمْ يَرَوْا۟ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ ٱلْقُرُونِ

چه هغه پورے | به ئے ټوقے کولے | آیا دوی نهٔ دی کتلی | چه څومره هلاک کړل مونږ | له دوی څخه وړاندې | قومونه

ورپورے خندا کانے کړے وے. آیا دوی دے خبرے ته نهٔ ګوری چه مونږ د دوی نه وړاندې څومره امتونه داسے

أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ٣١ وَإِن كُلٌّ لَّمَّا جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ٣٢

چه هغوی به | د دوی طرف ته | (چرته هم) واپس نهٔ راځی | او نهٔ دی څهٔ نور | مګر | ټول به | مونږ ته | حاضر کړے شی

تباه کړل چه بیرته به ورته رانهٔ شی . او ټول به زمونږ په وړاندې حاضر کړے شی .

وَءَايَةٌ لَّهُمُ ٱلْأَرْضُ ٱلْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَٰهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا

دا نښه | له دے نه | اوراوویستلو موږ | چه ژوندئ مو کړله موږ دا | مړه | زمکه | د پاره د دوی | او نخښه ده

او دوئ د پاره یوه نخښه مړه (اُوچه) زمکه هم ده چه موږ هغه را ژوندئ کړه او غله مو ترے نه راوویستله، نو دوئ

فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّٰتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَٰبٍ

او د انګورو | د قجورو | باغونه | په دے کښے | او جوړ کړل موږ | دوی خوری | پس له دغه دانه

د هغے نه خوراکونه کوی او موږ په دے کښے د قجورو او د انګورو باغونه جوړ کړل ، او

وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ ٱلْعُيُونِ ﴿٣٤﴾ لِيَأْكُلُوا۟ مِن ثَمَرِهِۦ وَمَا عَمِلَتْهُ

او نه دی ده جوړ کړے دا | د دے له میوونه | د پاره د دے چه دوی وخوری | چینے | په دے (باغونو) کښے | او روانے کړلے موږ

د دے د پاره چه دوئ د دغه باغونو میوے وخوری او دا څیزونه ... په دے کښے مو چینے جاری کړے .

أَيْدِيهِمْ ۖ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ سُبْحَٰنَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلْأَزْوَٰجَ كُلَّهَا

ټول | جوړے | پیدا ئے کړلے | هغه ذات چه | پاک دے | نو آیا دوئ شکر نه کوی؟ | لاسونو د دوی

د دوئ لاسونو نه دی جوړ کړی نو بیا دوئ شکر ولے نه کوی ؟ الله تعالیٰ هغه ذات دے چا چه د دے ټولو څیزونو جوړے پیدا کړے

مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلْأَرْضُ وَمِنْ أَنفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَءَايَةٌ

او نخښه ده | چه دوی ئے نه پیژنی | او له هغه څه نه | او خپله د دوی له ځانونو نه | زمکه | چه را ټوکوی ئے | له هغه څه نه

هم د زمکے په زرغونه کښے ، هم په خپله په دوئ کښے او هم په هغه څیزونو کښے چه دوئ ته هغه معلوم نه دی، او د

لَّهُمُ ٱلَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ ٱلنَّهَارَ فَإِذَا هُم مُّظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾

په تیاره کښے شی. | پس ناګهانه دوی | ورځ | له هغے نه | چه موږ را کاږو | شپه | دوئ د پاره

دوئ د پاره یوه نخښه شپه ده چه موږ ترے نه (دنیا) ورځ را کاږو نو دوئ په تیاره کښے پاتے شی.

وَٱلشَّمْسُ تَجْرِى لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾

پوهه | د خدائے غالب | اندازه ده | دا | په خپله مقرره لاره | روان وی | نمر | او

او (یوه نخښه) نمر دے چه په خپله مقرره لاره روان دے، دا د زبردست او پوهه خدائے ترلے اندازه ده .

وَٱلْقَمَرَ قَدَّرْنَٰهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَٱلْعُرْجُونِ ٱلْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾

زوړ | په شان د قجورو د شاخ | شی | تر دے چه | منزلونه | مقرر کړل موږ د دے | او سپوږمئ

او موږ سپوږمئ له منزلونه مقرر کړی دی تر دے چه د قجورو د زړے ښاخګے په شان وړه پاتے شی

لَا ٱلشَّمْسُ يَنۢبَغِى لَهَآ أَن تُدْرِكَ ٱلْقَمَرَ وَلَا ٱلَّيْلُ سَابِقُ

وړاندې کیدونکے ده | او نه شپه | سپوږمئ | چه راونیسی | ده د پاره | مناسب دی | نه خو نمر

نه نمر له دا ممکنه ده چه هغه (وړاندې شی او) سپوږمئ راونیسی ، او نه شپه د ورځے نه مخکښے

ٱلنَّهَارِ ۚ وَكُلٌّ فِى فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾ وَءَايَةٌ لَّهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا

اُوچت کړو | دا چه موږ | دوی د پاره | او نخښه ده | روان وی | په (خپله) دائره کښے | او هر یو | له ورځے نه

راتلے شی ، او هر یو په خپله خپله دائره کښے (لګیا دے) لامبو وهی . او د دوئ د پاره یوه نخښه دا ده چه موږ د

ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿۴۱﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِّنْ مِّثْلِهِ مَا

ددوی نسل | په کشتۍ کښې | ډکه کړې شوې | او پیدا کړل مونږ | دوی دپاره | پشان دې (کشتۍ) | هغه څه چه

دوی اولاد په ډکه کشتۍ کښې سواره بوځو. او مونږ ورله د کشتۍ غونې نورې د سورلۍ سامان هم پیدا

يَرْكَبُونَ ﴿۴۲﴾ وَإِن نَّشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ

سوریږي دوی په هغې | او که چرې | مونږ وغواړو | نو غرق به کړو مونږ دوی | بیا به نه څوک فریادرس وي | ددوی دپاره | او نه به دوی

کړے دے. او که مونږ وغواړو نو دوی به ډوب کړو، بیا به نه ددوی څوک فریاد آورېدونکے او نه به

يُنقَذُونَ ﴿۴۳﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِّنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿۴۴﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ

خلاص کړے شي | مګر په رحمت | زمونږه | او فائده دی | ترڅه موده پورې | او هرکله چه | ووئیلے شي | دوی ته

څوک خلاصونے شي، خو دا زمونږ د مهربانۍ ده او دوی ته تر یو مقرره وخت پورې فائده رسول دي. او کله چه دوی ته ووئیلے

اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۴۵﴾

چه ووېرېږئ | له هغه (عذاب) نه | چه ستاسو په وړاندې دے | او کوم چه ستاسو وروستو دے | دپاره ددے چه په تاسو | رحم وکړے شي.

شي چه د هغه عذاب نه ووېرېږئ چه ستاسو وړاندې هم دے او ستاسو وروستو هم دے چه رحم درباندې وشي (نو دوی هیڅ پروا نه کوي)

وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ آيَةٍ مِّنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿۴۶﴾

او نه راځي دوی ته | هیڅ نخښه | له نخښو | د رب د دوی | مګر دوی وو | له هغې نه | مخ ګرځوونکي.

او دوی ته د دوی د رب له طرف نه داسې نخښه نه ده راغلې چه دوی ترې نه مخ نه وي اړولے.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

او هرکله چه | ووئیلے شي | دوی ته | چه خرچ وکړئ تاسو | له هغه څه نه | چه رزق درکړو تاسو ته الله | (نو) وائي | کافران

او هرکله چه دوی ته ووئیلے شي چه د هغه رزق نه خرچ کوئ چه الله ستاسو روزي کړے دے، نو کافران مسلمانانو ته

لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنُطْعِمُ مَن لَّوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا

هغه خلقو ته | چه ایمان ئې راوړے دے | آیا طعام ورکړو مونږ | هغه چا ته | چه که چرې غوښتے الله | نو طعام به ئې ورکړے وو ده ته | نه یئ تاسو | مګر

داسې وائي چه آیا مونږ په هغه چا باندې وخوړوو چه که د الله مرضي وے نو د روزۍ خاوندان کړي به ئې ووو؟ دا تاسو خو په

فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۴۷﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ

په ګمراهۍ کښې | ښکاره | او دوی وائي | چه کله به (پوره کیږي) | دا وعده | که چرې یئ تاسو

ښکاره ګمراهۍ کښې پراته یئ. او دوی وائي چه (بشرانو) دا وعده به (اخر) کله پوره کیږي که تاسو

صَادِقِينَ ﴿۴۸﴾ مَا يَنظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ

رښتیا ویونکي | دوی انتظار نه کوي | مګر د یوې چغې | چه را وبه نیسي دوی | او دوی به

رښتیني یئ؟ دا خلق خو بس د یوې درنې چغې په انتظار کښې (ناست) دي چه راوبه ئې نیسي او دوی به

يَخِصِّمُونَ ﴿۴۹﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿۵۰﴾

جګړے کوونکي وي | بیا به دوی نه شي کولے | وصیت | او نه به خپل کورونو طرف ته | واپس تلے شي

لا په خپلو جګړو کښې نښتي وي، نو نه به د وصیت کولو فرصت بیا مومي نه شي او نه به د کور خلقو ته پستنه ورسیدے شي.

وَنُفِخَ فِي الصُّوْرِ فَإِذَا هُمْ مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلٰى رَبِّهِمْ يَنْسِلُوْنَ ﴿٥١﴾

او پوکے به وُهلے شي | په شپیلۍ کښې | پس ناګهانه به دوی | له قبرونو نه | دَ خپل رب طرف ته | په منډه ورزغلي

او شپیلۍ په پوک وهلے شي نو دوئ ټول به دَ قبرونو نه دَ خپل رب طرف ته په منډه روان شي.

قَالُوْا يٰوَيْلَنَا مَنْۢ بَعَثَنَا مِنْ مَّرْقَدِنَا ٚ هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ

دوئ به وائي | چه هائے افسوس | چا | راپاڅولو موږ | له قبرونو زمونږ نه | هم دا ده | چه | وعده ئے کړے وه | رحمٰن

دا به وائي چه هائے زمونږ بد نصيبه! دا موږ چا دَ قبرونو نه راپاڅولو؟ دا هم هغه قيامت دے دَ کوم وعده چه الله رحمٰن

وَصَدَقَ الْمُرْسَلُوْنَ ﴿٥٢﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيْعٌ

او رښتيا وئيلي دي | پيغمبرانو | نه به وي دا (واقعه) | مګر | يوه درنه چغه | پس ناګهانه به دوی | ټول

کړے وه او رسولانو واقعی رښتيا وئيلي وو. پس يوه درنه چغه به وي، او فورًا دوئ ټول به زمونږ په

لَّدَيْنَا مُحْضَرُوْنَ ﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا وَّلَا تُجْزَوْنَ

مونږ ته | حاضر کړے شوی وی | پس نن ورځ به | ظلم نه کيږی | په هيڅ کس | هيڅ هم | او بدله به نه شي درکولے تاسو ته

وړاندې حاضر کړے شي. پس نن (دَ قيامت په) ورځ به په هيچا هيڅ ظلم نه کيږی او تاسو ته به دَ هغو عملونو

إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ أَصْحٰبَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِيْ شُغُلٍ فٰكِهُوْنَ ﴿٥٥﴾

مګر دَ هغه څه | چه تاسو به | کول | بيشکه | اهل دَ جنت به | نن ورځ | په مشغلو کښې | خوشحاله وی.

بدله ملاويږي چه تاسو به کول. يقينًا جنتيان به په دغه ورځ په خپلو مشغلو کښې مشغول وی.

هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِيْ ظِلٰلٍ عَلَى الْأَرَآئِكِ مُتَّكِـُٔوْنَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ فِيْهَا

دوئ | او دَ دوئ بيبيانے به | په سورو کښې | په تختونو باندې | تکيه لګولی ناست وی | دوئ دَپاره به | په دے کښې

دوئ او دَ دوئ بيبيانے به دَ (ونو دَ) سورو لاندې په تختونو باندې تکيه لګولی ناست وی، دوئ ته به ميوے ورکولے

فَاكِهَةٌ وَّلَهُمْ مَّا يَدَّعُوْنَ ﴿٥٧﴾ سَلٰمٌ ۟ قَوْلًا مِّنْ رَّبٍّ رَّحِيْمٍ ﴿٥٨﴾

ميوه وی | او دوی له به وی | هغه څه چه دوئ غواړی | سلام | به فرمائيلے شي | دَ مهربان رب له طرف نه

شي او چه څه غواړی هغه به بيا مومی، دَ مهربان رب له طرف نه به پرے سلامونه وئيلے شي.

وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُوْنَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ

او جدا شئ | نن ورځ | اے مجرمانو! | آيا ما حکم نه وو درليږلے | ستاسو طرف ته | اے اولاد دَ آدم

او (مجرمانو ته به وئيلے شي) اے مجرمانو! تاسو (دَ دوئ نه) جدا شئ. اے دَ آدم اولاده! آيا ما تاسو نه دَ دے خبرے وعده نه وه

أَنْ لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطٰنَ ۚ إِنَّهٗ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ ﴿٦٠﴾ وَّأَنِ

چه | تاسو عبادت مه کوئ | دَ شيطان | بيشک دے | ستاسو | دښمن دے | ښکاره | او دا چه

اخستے چه دَ شيطان عبادت مه کوئ؟ هغه ستاسو ښکاره دښمن دے. او دا چه (صرف)

اعْبُدُوْنِيْ ۚ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ

عبادت وکړئ زما | دا ده | لاره | سمه | او بيشکه | ګمراه ئے کړو | له تاسو نه

زما عبادت کوئ، هم دا سمه نيغه لاره ده. او هغه په تاسو کښې ډير خلق

جِبِلًّا كَثِيْرًا ؕ اَفَلَمْ تَكُوْنُوْا تَعْقِلُوْنَ ﴿٦٢﴾ هٰذِهٖ جَهَنَّمُ الَّتِيْ

مخلوق | ډير | نو آيا تاسو عقل نه لرئ ؟ | دا دے | (هغه) دوزخ | دکوم چه

ګمراه کړل ، نو آيا تاسو نه پوهيدلئ ؟ دا هغه دوزخ دے چه تاسو سره به

كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ ﴿٦٣﴾ اِصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ ﴿٦٤﴾ اَلْيَوْمَ

تاسو سره وعده به شوے وه | داخل شئ دے ته | ننن ورځ | په سبب د دے چه | تاسو به کفر کولو | نن ورځ به

ئے وعدے کيدلے . ددے کفر او انکار په بدله کښې چه تاسو به کولو نن په دے کښې ورننوزئ ، نن به

نَخْتِمُ عَلٰٓى اَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَآ اَيْدِيْهِمْ وَتَشْهَدُ اَرْجُلُهُمْ

مونږ مهر ولګوو | د دوئ په خلو باندې | او خبرے به وکړی مونږ سره | لاسونه د دوی | او ګواهي به ورکړي | ښپې د دوی

مونږ د دوئ په خلو باندې مهر ولګوو او د دوی لاسونه به مونږ سره خبرے کوی ، او د دوئ ښپې به د

بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَآءُ لَطَمَسْنَا عَلٰٓى اَعْيُنِهِمْ

په هغه څه | چه دوی به کول | او که چرے | مونږ وغواړو | نو نابوده به کړو مونږ | سترګے د دوی

دوئ په عملونو ګواهي ورکوی ، او که چرے مونږ غوښتے نو د دوئ سترګے به مونږ ړندے کړے وے

فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَاَنّٰى يُبْصِرُوْنَ ﴿٦٦﴾ وَلَوْ نَشَآءُ لَمَسَخْنٰهُمْ

پس دوی به وړاندې کيدی | لارے طرف ته | پس له کوم ځائے نه به | دوی وويني | او که چرے وغواړو مونږ | نو مسخ به کړو مونږ دوی

نو لارے طرف ته به ئے منډے وهلے خو هيڅ به ئے نه ليدل ، او که مونږ غوښتے نو په دغه ځائے به مو د دوئ

عَلٰى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوْا مُضِيًّا وَّلَا يَرْجِعُوْنَ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ نُّعَمِّرْهُ

د دوی په ځايونو | وس به ونه شي د دوی | د تيريدو | او نه به دوی بيرته راوګرځي | او د چا چه | مونږ عمر اوږد کړو

شکلونه مسخ کړی وو نو بيا به نه وړاندې تلے شول او نه به ورو ستو راګرځيدے شول . او مونږ چه د چا عمر زيات

نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ ؕ اَفَلَا يَعْقِلُوْنَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمْنٰهُ الشِّعْرَ

بيا ئے ضعيف کړو | په مخلوق کښې | نو آيا دوی عقل نه لری | او نه دی | ښودلی مونږ ده ته | شعر ويل

کړو نو (په طبعي طريقه سره) زيښتے ئے کړو ، نو آيا دوئ نه پوهيږی ؟ او مونږ د پيغمبر ته نه شاعري ښودلے ده او نه

وَمَا يَنْۢبَغِيْ لَهٗ ؕ اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ وَّقُرْاٰنٌ مُّبِيْنٌ ﴿٦٩﴾

او | نه دی مناسب | ده د پاره | نه دے دا | مګر | نصيحت | او قرآن | ښکاره

دا د ده د شان سره مناسب ده ، دا کلام خو (يوزبردست) نصيحت او روښانه قرآن دے .

لِّيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَّيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿٧٠﴾

چه ئے وويروی | هغه څوک | چه وی | ژوندے | او ثابته شي | خبره (حجت) | په کافرانو باندې

چه هغه کسان وويروی چه (زړونه ئے) ژوندی دی او چه په کافرانو باندې حجت تمام شي .

اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِّمَّا عَمِلَتْ اَيْدِيْنَآ اَنْعَامًا

آيا نه دی کتلی دوی | چه مونږ | جوړ کړل | له هغه څه نه | دوی د پاره | چه جوړ کړل | زمونږ لاسونو | څاروی

آيا دا خلق دے ته نه ګوری چه مونږ ورله په خپل لاس باندې د جوړو کړو څيزونو نه څاروی راپيدا کړل

فَهُمْ لَهَا مٰلِكُوْنَ ﴿۷۱﴾ وَذَلَّلْنٰهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوْبُهُمْ
پس دوی | دَ هغې | مالکان دی | او موږ تابع کړل دَ څاروي | دَ پاره دَ دوی | پس ځينې له دوی نه | دَ دوی سورلۍ ده
نو (نن) دوی دَ هغې مالکان شول . او (بيا) موږ دغه څاروی دَ دوی دَ حکم تابع کړل نو په ځينو باندې سورلۍ کوي
وَمِنْهَا يَأْكُلُوْنَ ﴿۷۲﴾ وَلَهُمْ فِيْهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ
او ځينې له دوی نه | دوی خوري | او دوی دَ پاره | په دې کښې | فائدې دی | او | دَ څښلو څيزونه
او له ځينو نه خوراک کوي . او په دغه څاروو کښې ورله نورې ډيرې فائدې او دَ څښلو څيزونه دي
اَفَلَا يَشْكُرُوْنَ ﴿۷۳﴾ وَاتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اٰلِهَةً لَّعَلَّهُمْ يُنْصَرُوْنَ ﴿۷۴﴾
آيا دوی شکر نه کوي | او دوی نيولی دی | بې دَ الله نه | معبودان | چه دوی ته | مدد ورکړې شي.
نو آيا دوی بيا هم شکر نه کوي . او دوی دَ الله تعالیٰ نه بغير خالي نور معبودان په دې اُميد جوړ کړي دي چه لږ ډير امداد به ورسره وکړي
لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُّحْضَرُوْنَ ﴿۷۵﴾
نه | به شي کولی دوی | دَ دوی مدد | او دوی دی | دوی دَ پاره | لښکر | حاضر کړې شوې
شي دغه معبودان دَ دوی هيڅ امداد نه شي کولی (بلکه) دغه څيزونه خو به دَ دې کافرانو په مقابله کښې دَ فريق په شان راپيش کړې
فَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ ۘ اِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّوْنَ وَمَا يُعْلِنُوْنَ ﴿۷۶﴾
نو غمژن دې نه کړي تا | دَ دوی خبره | بيشکه موږ پوهيږو | په هغه څه | چه دوی يې پټوي | او په هغه څه | چه دوی يې ښکاره کوي
شي نو ته دَ دوی په خبرو خفګان مه کوه موږ ته هر څه معلوم دي کوم چه دوی په زړونو کښې پټ ساتي او کوم چه خلقو ته ښکاره کوي
اَوَلَمْ يَرَ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنٰهُ مِنْ نُّطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ خَصِيْمٌ
آيا نه دی کتلی | انسان | چه موږ پيدا کړی دی | له قطرې نه | پس ناګهانه دی (شو) | جګړه کوونکی
آيا انسان دې ته نه ګوري چه موږ دی دَ يو څاڅکي نه راپيدا کړو ، بيا دې په ښکاره (دَ خپل رب په باره کښې)
مُّبِيْنٌ ﴿۷۷﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَّنَسِيَ خَلْقَهٗ ؕ قَالَ مَنْ يُّحْيِ
ښکاره | او ده بيان کړو | موږ دَ پاره | يو مثال | او هير يې کړو | خپل پيدائښت | ده ووئيل | څوک به | ژوندی کړي
جګړې کوي ، او دې زموږ په باره کښې مثالونه بيانوي او خپل حقيقت يې هير کړو ، وائي چه څوک به هډوکي
الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيْمٌ ﴿۷۸﴾ قُلْ يُحْيِيْهَا الَّذِيْٓ اَنْشَاَهَآ
هډوکي | هر کله چه هغه | زاړه شوي وي | دوی ته ووايه | ژوندی به کړي هغه | هغه ذات چه | پيدا ئې کړل هغه
راژوندي کړي هر کله چه هغه به زاړه شوي وي (اے نبي!) ته جواب ورکړه چه هغه ذات به يې راژوندي کوي چا چه
اَوَّلَ مَرَّةٍ ؕ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيْمُ ۙ ﴿۷۹﴾ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمْ
په اول ځل | او دې په هر قسم | پيدا اوښت | ښه پوهه دې | هغه ذات چه | پيدا ئې کړو | تاسو دَ پاره
په اول ځل راپيدا کړي دي او هغه په هر قسم پيدا اوښت ښه پوهه دی . هغه داسې ذات دې چه تاسو له يې دَ
مِّنَ الشَّجَرِ الْاَخْضَرِ نَارًا فَاِذَآ اَنْتُمْ مِّنْهُ تُوْقِدُوْنَ ﴿۸۰﴾
له اُونې | شنې نه | اور | پس ناګهانه | تاسو | له هغې نه | اور بلوئ
شنو اُونو نه اور راپيدا کړې دې ، نو بيا دَ هغې نه تاسو نور اور ونه بلوئ ـ

وَقْف لازم

اَوَلَیْسَ الَّذِیْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِقٰدِرٍ عَلٰۤی اَنْ

آیا نهٔ دے | هغه ذات چه | پیدا ئے کړل | آسمانونه | او زمکه | قادر | په دے چه

آیا هغه الله تعالیٰ چاچه آسمانونه او زمکه پیدا کړل په دے خبرے قادر نهٔ دے چه هغه به د دوی

یَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ ؔ بَلٰی ۗ وَهُوَ الْخَلّٰقُ الْعَلِیْمُ ﴿۸۱﴾ اِنَّمَاۤ اَمْرُهٗۤ اِذَاۤ

پیدا کړی | په شان د دوی | ولے نه | هم دٰے هر څهٔ پیدا کوونکے | پوهه دے | د ده حکم خو دا دے | هر کله چه

غوندی نور (خلق) را پیدا کړی؟ ولے نه! هم هغه خو پیدا کوونکے او پوهه دے، د هغه شان دا دے چه څهٔ وخت

اَرَادَ شَیْـًٔا اَنْ یَّقُوْلَ لَهٗ کُنْ فَیَکُوْنُ ﴿۸۲﴾ فَسُبْحٰنَ الَّذِیْ

د اراده وکړی | د څهٔ څیز | نو دے فرمائی | هغه څیز ته | چه شه | پس هغه شی | پس پاک دے | هغه ذات چه

هغه د څهٔ څیز اراده وکړی نو ورته وائی چه شه نو هغه شی ــــ . پس پاک دے هغه الله تعالیٰ

بِیَدِهٖ مَلَکُوْتُ کُلِّ شَیْءٍ وَّاِلَیْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿۸۳﴾

په لاس کښے د ده | بادشاهی ده | د هر | څیز | او طرف د ده ته | به تاسو واپس کړے شئ

چه د چا په لاس کښے د هر یو څیز پوره پوره اختیار دے او تاسو ټول به هغهٔ ته پسته ورځئ .

سُوْرَۃُ الصّٰفّٰتِ مَکِّیَّۃٌ وَّهِیَ مِائَۃٌ وَّ اثْنَتَانِ وَّثَمَانُوْنَ اٰیَۃً وَّخَمْسُ رُکُوْعَاتٍ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

سوره صٰفّٰت په مکه کښے نازل شوے وه په (شروع) د الله په نوم چه لوئے مهربان او ډیر زیات رحم کوونکے دے کښے ۱۸۲ آیتونه او ۵ رکوع کانے دی

د الله په نامهٔ شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

وَالصّٰٓفّٰتِ صَفًّا ﴿۱﴾ فَالزّٰجِرٰتِ زَجْرًا ﴿۲﴾ فَالتّٰلِیٰتِ ذِکْرًا ﴿۳﴾ اِنَّ

قسم دے په صف تړونکو فرښتو باندې | پس قسم دے په هغه ټولی چه شړونکی دی په شړلو سره | بیا تلاوت کوونکو | د قرآن | بیشکه

قسم دے په هغه ټولګو چه په صفونو کښے په قطارونو ولاړ وی او په هغه کسانو چه (شیطانان) په کلکه رټی او په هغه کسانو چه د قرآن تلاوت کوی. بیشکه

اِلٰهَکُمْ لَوَاحِدٌ ﴿۴﴾ رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَیْنَهُمَا وَرَبُّ

ستاسو معبود | یو دے | چه رب دے | د آسمانونو | او د زمکے | او هغه څهٔ چه | د دوی په مینځ کښے دی | او رب دے

ستاسو معبود یو دے . هغه د آسمانونو او د زمکے او د دے ترمینځهٔ د ټولو څیزونو رب دے او د نمر راختلو

الْمَشَارِقِ ﴿۵﴾ اِنَّا زَیَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْیَا بِزِیْنَۃِ الْکَوَاکِبِ ﴿۶﴾

د مشرقونو | بیشکه | مونږه ښائست ورکړو | آسمان | د دنیا ته | په ښائست | د ستورو سره .

د ځایونو رب دے . دا مونږه یو چه د دنیا آسمان مو په یو عجیبه رونق یعنی په ستورو ښائسته کړے دے .

وَحِفْظًا مِّنْ کُلِّ شَیْطٰنٍ مَّارِدٍ ﴿۷﴾ لَا یَسَّمَّعُوْنَ اِلَی الْمَلَاِ الْاَعْلٰی

او بچ مو ساتلو | له هر شیطان | سرکش نه | غوږ نهٔ شی ایښوے | طرف د فرښتو | اعلیٰ ته

او د هر یو سرکش شیطان نه مو د هغے حفاظت کړے دے . (شیطانان) (د فرښتو د) مجلس اعلیٰ هیڅ خبره نه شی

وَیُقْذَفُوْنَ مِنْ کُلِّ جَانِبٍ ﴿۸﴾ دُحُوْرًا وَّلَهُمْ عَذَابٌ

او دوی ویشتلے شی | له هر | طرف نه | د تښتولو د پاره | او دوی د پاره | عذاب دے

اوریدے او هر طرف نه د دوی د تښتولو د پاره په دوی باندې (سرو بلے) غورځولے شی او د دوی د پاره دائمی

وقف غفران

ع ۵ ۹

المنزل السادس

وَّاصِبٌ ۙ﴿٩﴾ اِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَاَتْبَعَهٗ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿١٠﴾

همیشه | مګر هغه څوک | چه را وتښتوی | یو را تښتول | نو ورپسې شي دهٔ پسې | شعله | سوزونکې

عذاب دے . البته که چا پټکے چرته یو نیم خبر و تښتولو نو یوه ګرمه ځلنده شعله ورپسې وردوانه شي.

فَاسْتَفْتِهِمْ اَهُمْ اَشَدُّ خَلْقًا اَمْ مَّنْ خَلَقْنَا ؕ اِنَّا خَلَقْنٰهُمْ

پس تپوس وکړه له دوی نه | آیا دوی | پیدا کول ډیر سخت دی | یا د هغه چا | چه پیدا کړل موږ | بیشکه موږ پیدا کړل دوی

نو د دوی نه تپوس وکړه چه د دوی خلقو پیدا کول سخت دی یا د هغه نورو څیزونو کوم چه موږ پیدا کړي دي، موږ دا خلق د یو سے

مِّنْ طِيْنٍ لَّازِبٍ ﴿١١﴾ بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُوْنَ ﴿١٢﴾ وَاِذَا ذُكِّرُوْا

له خټې | ښتینې نه | بلکه | تعجب وکړو تا | او دوی ټوقې کوی | او هرکله چه | دوی ته نصیحت کولے شي

ځلیښناکې خټې نه را پیدا کړی دی بلکه ته خو (د دوی په انکار) تعجب کوے او دوی (په تا پورې) خندا او ملنډې کوی او هرکله چه دوی

لَا يَذْكُرُوْنَ ﴿١٣﴾ وَاِذَا رَاَوْا اٰيَةً يَّسْتَسْخِرُوْنَ ﴿١٤﴾ وَقَالُوْٓا اِنْ هٰذَآ

(نو) دوی نصیحت نه قبلوی | او هرکله چه | دوی وینی | څه نخښه | نو دوی ئے په خندا اخلي | او وائی | نه دی | دا (څه نور)

پوهولے شي نو دوی نه پوهیږی . او هرکله چه دوی یوه معجزه ووینی نو په هغې پورې ملنډې کوی . او دا ووائی چه دا خو

اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿١٥﴾ ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ ﴿١٦﴾

مګر | جادو | ښکاره | آیا هرکله چه موږ مړه شو | او خاورې شو | او هډوکی | آیا موږ به | دوباره راپاڅولے شو؟

ښکاره جادو دے . آیا هرکله چه موږ مړه شو او خاورے او هډوکی شو نو لا بیا به راژوندی کیږو ؟

اَوَ اٰبَآؤُنَا الْاَوَّلُوْنَ ﴿١٧﴾ قُلْ نَعَمْ وَاَنْتُمْ دٰخِرُوْنَ ﴿١٨﴾ فَاِنَّمَا هِيَ

آیا زموږ پلاران | پخوانی (هم) | ووایه | هو (ضرور) | او تاسو به | ذلیل یئ | پس هغه خو به وی

او آیا زموږ پلار نیکه به هم لا راژوندی کیږی ؟ ته ووایه هو! او تاسو به ذلیل او خوار یئ . قیامت به بس هیله

زَجْرَةٌ وَّاحِدَةٌ فَاِذَا هُمْ يَنْظُرُوْنَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوْا يٰوَيْلَنَا هٰذَا يَوْمُ

یوه چغه | پس ناګهانه به دوی | ګوری | او دوی به وائی | های زموږ بدبختی! | هم دا ده | ورځ

یوه چغه وی نو دوی ټول به لیدل کتل شروع کړی . او دا به ووائی چه های زموږه بدنصیبه ! دا خو د قیامت

الدِّيْنِ ﴿٢٠﴾ هٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ ﴿٢١﴾ اُحْشُرُوا

د جزا | هم دا ده | ورځ | د فیصلې | کومه چه به | تاسو دروغ ګڼله | را جمع کړئ

ورځ (په رښتیا) راغله ، دا هم هغه د فیصلې ورځ ده چه تاسو به دروغ ګڼله ، ټول ظالمان خلق

الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا وَاَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ ﴿٢٢﴾ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ

کوم چه | ظلم وکړو | او د دوی ملګری | او د کومو | چه دوی عبادت کولو | د الله نه سیوا

او د هغوئ ملګری او ورسره د هغوئ معبودان را جمع کړئ چه د الله نه بغیر به ئے دوی عبادت کولو

فَاهْدُوْهُمْ اِلٰى صِرَاطِ الْجَحِيْمِ ﴿٢٣﴾ وَقِفُوْهُمْ اِنَّهُمْ مَّسْـُٔوْلُوْنَ ﴿٢٤﴾

پس تاسو ورښایئ دوی ته | لاره | د دوزخ | او ودروئ دوی | بیشکه دوی | به تپوس کولے شي

او بیا دوی د دوزخ په لاره روان کړئ . او دوی را ایسار کړئ دوی نه به یوه پوښتنه کیږی .

ع ٢/٥

مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ٢٥ بَلْ هُمُ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ٢٦

څه وشو په تاسو | چه یو د بل سره مرسته نه کوئ | بلکه | دوی | نن ورځ | فرمانبردار دی ۔

چه دا اوس څه چل دے چه تاسو یو بل امداد نه کوئ بلکه دوی ټول به په دغه ورځ (د شرم نه) سرونه ټیټ ولاړ وی ۔

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ٢٧ قَالُوا إِنَّكُمْ

او راغلل مخ به شی | ځینے له دوی نه په ځینو باندی | چه له یو بل نه به پوښتنه کوی | دوی به وائی | بیشکه تاسو

او یو بل ته به وګوری او پوښتنه به شروع کړی ۔ مریدان به ورته ووائی چه تاسو به په موږ

كُنتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ٢٨ قَالُوا بَل لَّمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ٢٩

راتلئ موږ ته | له ښی طرف نه | دوی به وائی | بلکه | نه وئ تاسو | مؤمنان

باندی د ښئ ډډے نه ډیر په زور سره راتلئ ۔ مشران به ورته جواب ورکوی چه نا بلکه تاسو خو به په خپله ایمان نه راوړو ۔

وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُم مِّن سُلْطَانٍ ۖ بَلْ كُنتُمْ قَوْمًا طَاغِينَ ٣٠

او نه وو | زموږ | په تاسو باندی | څه زور | بلکه | وئ تاسو | خلق له حد نه تیریدونکی

او زموږ خو په تاسو څه زور نه وو ، خو تاسو به په خپله سرکشی کوله ۔

فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا ۖ إِنَّا لَذَائِقُونَ ٣١ فَأَغْوَيْنَاكُمْ إِنَّا

پس ثابته شوه | په موږ باندی | خبره | زموږ د رب | بیشکه موږ | څکونکی یو | پس موږ بے لارے کړی تاسو | بیشکه موږ

نو اوس په موږ ټولو باندی د خپل رب خبره ثابته شوه او اوس موږ ضرور (د عذاب) مزه څکو بیشکه چه موږ تاسو ګمراه کړی (ځکه موږ

كُنَّا غَاوِينَ ٣٢ فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ٣٣

وو | بے لارے | پس بیشکه دوی به | په دغه ورځ | په عذاب کښے | شریک دی

په خپله هم ګمراه وو ، نو دا ټول به په دغه ورځ په عذاب کښے شریک وی ۔

إِنَّا كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ٣٤ إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ

بیشکه موږ | هم دغه شان | کوو | د مجرمانو سره | بیشکه دوی | وو (دا سے) | چه هرکله به | وویلے شو

موږ دا سے مجرمانو سره هم دغه شان کوو ۔ دوی دا سے خلق وو چه ورته به وویلے شو چه د

لَهُمْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ٣٥ وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُو

دوی ته | چه نشته د بندګئ لائق معبود | سیوا د الله نه | نو دوی به تکبر کولو | او دوی به ویل | چه آیا موږ پریږدو

الله نه بغیر بل معبود نشته ، نو دوی به تکبر کولو ۔ او دا به یے ویل چه آیا موږ د یو لیونی

آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ٣٦ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ

خپل معبودان | د په وینا د یو شاعر | دیوانه | بلکه | دے راوړے دے | حق (دین) | او دے تصدیق وکړو

شاعر په وینا خپل معبودان پریږدو ؟ نا ! بلکه دے پیغمبر یو رښتینے دین راوړے دے او د ټولو پیغمبرانو

الْمُرْسَلِينَ ٣٧ إِنَّكُمْ لَذَائِقُو الْعَذَابِ الْأَلِيمِ ٣٨ وَمَا تُجْزَوْنَ

د پیغمبرانو | بیشکه تاسو | څکونکی یئ | د عذاب | دردناک | او بدله به نه شی درکولے

تصدیق کوی ۔ تاسو ټول به د دردناک عذاب خوند څکئ ۔ او تاسو ته به نور څه نه

إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾

مګر | د هغه څه | چه تاسو به کول | مګر | بندګان د الله | خالص کړی شوی

خو بس تش د خپل عمل بدله به درکولے شی ، مګر د الله تعالیٰ مخلص بندګان به د عذاب نه خلاص وی

أُولَٰئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾ فَوَاكِهُ ۖ وَهُم مُّكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾

هم دا خلق دی | چه دوی د پاره | رزق دے | معلوم | میوے | او دوی به | عزتمند وی ۔

هغوئ له دائے خوراکونه مقرر دی چه د څه حال معلوم دے ، قسم قسم میوګی دی او هغوی به ډیر په درناوی ناست وی ۔

فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٤٣﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيْهِم

په باغونو کښے | د نعمت | په تختونو باندې (به وی) | یو بل ته مخامخ | ګرځولے به شی | په دوی باندې

د آرام په باغونو کښے ، په تختونو به یو بل ته مخامخ ناست وی ۔ د بهیدونکو شرابو ډک جامونه

بِكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿٤٥﴾ بَيْضَاءَ لَذَّةٍ لِّلشَّارِبِينَ ﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا

یو جام | له جاری شرابونه | سپین | خوند ورکوونکی | څښونکو ته | نه به په دے کښے

به پرے ګرځولے شی ، ټک سپین چه د څښونکو د پاره به ډیر خوندناک وی ، نه به پرے سر

غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنزَفُونَ ﴿٤٧﴾ وَعِندَهُمْ قَاصِرَاتُ

درد د سروی | او نه به دوی | له دے نه | نشه شی | او دوی سره (به ښځے وی) | ښکته ساتونکی

ګرځوی او نه به ورله په عقل کښے فتور راولی ۔ او ورسره به د حیا نه ښکته کتونکے د غټو غټو

الطَّرْفِ عِينٌ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ ﴿٤٩﴾ فَأَقْبَلَ

د نظر | غټو سترګو والا | لکه چه دوی | اګئی دی | په پرده کښے پټے کړے شوے | پس را مخامخ به شی

سترګو والا ښځے وی ۔ لکه چه اګئی په پرده کښے سنبالے پټے پرتے وی ۔ نو بیا هغوئ به

بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ

ځنے له دوی نه | په ځنو باندې | (او) په خپل مینځ کښے به تپوسونه کوی | وُبه وائی | یو ویونکے | له دوی نه

یو بل ته مخامخ شی او تپوسونه به کوی ۔ یو تن به په کښے ووائی چه زما یو

إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾ يَقُولُ أَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَإِذَا

بیشکه وو زما | یو ملګرے | هغه به وئیل | چه آیا ته یے | له تصدیق کوونکو نه؟ | آیا هر کله چه

ملاقاتی وو ، هغه به ماته وئیل چه آیا ته (هم) د قیامت تصدیق کوے ؟ آیا مونږ

مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ

مونږ مړه شو | او شو مونږ | خاورے | او هډوکی | (نو) آیا مونږ ته به | بدله راکولے شی | ارشاد به وشی | آیا

چه مړه شو او خاورے او هډوکی شو نو آیا مونږ ته به جزا یا سزا راکولے شی؟ ورته به وویلے شی چه

أَنتُم مُّطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾ فَاطَّلَعَ فَرَآهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ

تاسو | کتل غواړئ؟ | پس دے به وګوری | نو ده به وینی دے | په مینځ | د دوزخ کښے | دے به ووائی

تاسو (په هغه پسے) ښکته کتل غواړئ ؟ نو هغه به وګوری او خپل ملګرے به د دوزخ په مینځ کښے پروت بیا مومی ، دے به ووائی

تَاللّٰهِ اِنْ كِدْتَّ لَتُرْدِيْنِ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّيْ لَكُنْتُ

قسم په الله | نزدې وې ته دې نه | چه زۀ به دِ هلاک کړې وم | او که چېرته نۀ وې | فضل | زما د رب | نو زۀ به ضرور وم

چه قسم دې په الله! تا خو زۀ تباه کولم ـ او که چېرې زما د خپل رب فضل شوې نۀ وې ، نو زۀ به هم (لکه

مِنَ الْمُحْضَرِيْنَ ﴿٥٧﴾ اَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِيْنَ ﴿٥٨﴾ اِلَّا مَوْتَتَنَا

له حاضر کړې شوو (مجرمانو) نه | پس آیا نۀ یُو | مونږ | مړۀ کېدونکی | مګر | مړۀ کېدل زمونږ

ستا) راتیولې شوې وم ـ آیا (دا یقیني نۀ ده چه) مونږ به بیا نۀ مرو؟ سیوا (د دُنیا) د ړومبي

الْاُوْلٰى وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِيْنَ ﴿٥٩﴾ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَوْزُ

د ړومبي ځل | او نۀ یُو مونږ | عذاب را کړې شوو نه | بېشکه | هم دا دَه | کامیابي

مرګ نه او نۀ به چرې راته عذاب راکولې شي؟ بېشکه دا ډېره لویه کامیابي

الْعَظِيْمُ ﴿٦٠﴾ لِمِثْلِ هٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعٰمِلُوْنَ ﴿٦١﴾ اَذٰلِكَ خَيْرٌ

ډېره لویه | د دا سې (کامیابۍ) د پاره | پکار دی چه عمل وکړي | عمل کوونکی | آیا دا دَه | بهتره

دَه ـ هم د دا سې کامیابۍ د پاره عمل کوونکو له عمل کول پکار دي آیا دا میلمستیا غوره

نُّزُلًا اَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّوْمِ ﴿٦٢﴾ اِنَّا جَعَلْنٰهَا فِتْنَةً لِّلظّٰلِمِيْنَ ﴿٦٣﴾

میلمستیا | یا | اُونه | د زقوم | بېشکه مونږ جوړه کړې دا | یو آزمېښت | د ظالمانو د پاره

دَه او که د زقوم اُونه؟ مونږ دغه اُونه د ظالمانو د پاره یوه فتنه د عذاب جوړه کړې دَه

اِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِيْٓ اَصْلِ الْجَحِيْمِ ﴿٦٤﴾ طَلْعُهَا كَاَنَّهٗ رُءُوْسُ

بېشکه دا | یوه اونه دَه | چه راوځي | په مېنځ | د دوزخ کښې | چه غوټۍ که د هغې | لکه چه هغه | چوچې دي

دغه یوه داسې اونه دَه چه د دوزخ په ویخ کښې راټوکېږي ـ د هغې غوټۍ که داسې دَه لکه د مارانو

الشَّيٰطِيْنِ ﴿٦٥﴾ فَاِنَّهُمْ لَاٰكِلُوْنَ مِنْهَا فَمَالِـُٔوْنَ مِنْهَا

د مارانو | پس بېشکه دوی به | خامخا خوري | له هغې نه | بیا ډکې به کړي دوی | له هغې نه

چوچې ـ نو دوی به د هغې نه خوراک کوي او هم د هغې نه به خېټې

الْبُطُوْنَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ اِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيْمٍ ﴿٦٧﴾

خېټې | بیا به | بېشکه دوی د پاره | د دې د پاسه | ګډوډ (د نوونو) دی | له یشید او اوبو نه

ډکوي ، بیا به ورته د دې د پاسه یشیدلې خرپوړنې اوبۀ ورکولې شي ـ

ثُمَّ اِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَاِلَى الْجَحِيْمِ ﴿٦٨﴾ اِنَّهُمْ اَلْفَوْا اٰبَآءَهُمْ

بیا | بېشکه | بېرته ګرځېدل د دوی به | طرف د دوزخ ته دی | بېشکه دوی | موندلی وو | خپل پلارنیکۀ

بیا به دوی له د دوزخ طرف ته واپس ګرځېدل وي ـ بېشکه دوی خپل مشران ګمراه

ضَآلِّيْنَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ يُهْرَعُوْنَ ﴿٧٠﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ

بې لارې | پس دوی (هم) | د هغوی د قدمونو په نښان | په منډه روان وو | او بېشکه بې لارې شوي وو | د وړاندې له دوی نه

موندلي وو ـ نو دوی هم ورپسې قدم په قدم په منډه روان وو ـ او د دوی نه وړاندې هم اکثر مخوانی

أَكْثَرُ الْأَوَّلِيْنَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيْهِمْ مُّنْذِرِيْنَ ﴿٧٢﴾ فَانْظُرْ

پس وګوره چه | ویرونکي | په هغوئ کښې (هم) | او بیشکه موږ لیږلی وو | پخوانی خلق | ډیر

نو ته وګوره چه، او موږ په هغوئ کښې هم ویرونکي لیږلي وو. خلق ګمراه شوي وو.

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِيْنَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ ﴿٧٤﴾

خالص کړے شوو نه | دَ الله | دَ بندګانو | سیوا | دَ ویرولی شوو | انجام | شو | څنګه

سیوا دَ الله تعالیٰ دَ خاصو بندګانو نه. دَ هغه ویرولي شو خلقو انجام څنګه شو؟

ع ٢ ٥٣ ٦

وَلَقَدْ نَادٰىنَا نُوْحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيْبُوْنَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنٰهُ وَأَهْلَهُ

او دَ هٔ کورواله ته | او خلاصے ورکړو موږ دهٔ ته | جواب ورکوونکي یو | پس (موږ) څهٔ ښهٔ | نوح | آواز وکړو موږ ته | او بیشکه

او نوح موږ ته آواز وکړو نو موږ ډیر ښهٔ فریاد رس یو. او موږ هغه هم او دَ هغهٔ دَ کور خلق هم

مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ ﴿٧٦﴾ وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبٰقِيْنَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا

او پریښودو له موږ | هم دوی باقي پاتے کیدونکي دي | اولاد دَ دهٔ | اوکړو موږ | دیر لوئے نه | له مصیبت

دَ ډیر درون غم نه خلاص کړل. او صرف هم دَ هغهٔ اولاد مو باقي پاتے پریښودو. او په وروستو راتلونکو

عَلَيْهِ فِي الْاٰخِرِيْنَ ﴿٧٨﴾ سَلٰمٌ عَلٰى نُوْحٍ فِي الْعٰلَمِيْنَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا كَذٰلِكَ

هم دغه شان | بیشکه موږ | په ټولو جهانونو کښے | په نوح باندې | سلام دِ وي | په وروستو راتلونکو خلقو کښے | په دهٔ (ثنا نیک)

خلقو کښے مو دا خبره دَ هغهٔ دَ پاره پاتے پریښوده چه په ټول مخلوق کښے دِ په هغهٔ سلام ویلے شي. موږ نیکانو له هم

نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا

غرق کړل موږ | بیا | زموږ له مؤمنانو بندګانو نه دے | بیشکه دے | نیکانو خلقو ته | جزا ورکوو

دغسے بدله ورکوو. هغه زموږ یو ایماندار بنده وو. بیا موږ نور خلق (یعني کافران)

الْاٰخَرِيْنَ ﴿٨٢﴾ وَإِنَّ مِنْ شِيْعَتِهٖ لَإِبْرٰهِيْمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَآءَ رَبَّهٗ

خپل رب ته | هر کله چه راغے | ابراهیم هم وو | دَ دهٔ دَ طریقے په خلقو کښے | او بیشکه | نور خلق

ډوب کړل. او دَ هغهٔ دَ طریقے په خلقو کښے ابراهیم (هم) وو چه خپل رب ته په صفا زړهٔ

وقف لازم

بِقَلْبٍ سَلِيْمٍ ﴿٨٤﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيْهِ وَقَوْمِهٖ مَاذَا تَعْبُدُوْنَ ﴿٨٥﴾

عبادت کوئ تاسو؟ | دَ څهٔ څیز | او خپل قوم ته | خپل پلار ته | هر کله چه دهٔ ووئیل | صفا سره | په زړهٔ

زړهٔ متوجه شو. څهٔ وخت چه هغهٔ خپل پلار ته او خپل قوم ته ووئیل چه تاسو دَ څهٔ څیز عبادت کوئ؟

أَئِفْكًا اٰلِهَةً دُوْنَ اللّٰهِ تُرِيْدُوْنَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٨٧﴾

په رب دَ ټولو جهانونو | پس څهٔ خیال دے ستاسو | تاسو غواړئ | دَ الله نه | سیوا | معبودان | آیا دَ دروغو

آیا دَ الله تعالیٰ نه بغیر غواړئ له دروغو معبودان لټوئ نو دَ رب العالمین په حقله ستاسو څهٔ خیال دے؟

فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُوْمِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّيْ سَقِيْمٌ ﴿٨٩﴾ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ

له دهٔ نه | پس دوی واپس شول | بیمار یم | بیشکه زهٔ | بیا ئے ووئیل | ستورو ته | بیا دهٔ وکتل یو نظر

بیا (ابراهیم) دَ ستورو طرف ته وکتل. او دائے ووئیل چه زهٔ ناجوړه یم. غرض دا چه هغوئ ترے ناهیله

مُدْبِرِيْنَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ اِلٰٓى اٰلِهَتِهِمْ فَقَالَ اَلَا تَاْكُلُوْنَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ

شاګرځونکي | پس په پټه ورغی دے | د دوئ معبودانو ته | پس وے وئیل | آیا تاسو خورئ نه ؟ | څه وشول په تاسو

روان شول ۔ ابراهیمؑ د هغوئ معبودانو ته ورغی نو ورته ئے وویل چه آیا تاسو خوراک څښاک نه کوئ ؟ دا څه دربانو

لَا تَنْطِقُوْنَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًۢا بِالْيَمِيْنِ ﴿٩٣﴾ فَاَقْبَلُوْٓا اِلَيْهِ

چه تاسو خبرے نه کوئ | پس متوجه شو دے | په دوی باندې | په وهلو | په ښي لاس سره | پس را مخامخ شول دوی | دهٔ ته

وشو ، تاسو خبرې هم نه کوئ ؟ بیا په ښي لاس یعنی پوره قوت سره ئے د دوئ ماتول شروع کړل ۔ نو هغه خلق ورله په منډو

يَزِفُّوْنَ ﴿٩٤﴾ قَالَ اَتَعْبُدُوْنَ مَا تَنْحِتُوْنَ ﴿٩٥﴾ وَاللّٰهُ

په منډه | دهٔ ووئیل | آیا تاسو عبادت کوئ | د هغه څهٔ چه | تاسو ئے په خپله تراشئ | او | الله

(پستنه) راغلل ۔ ابراهیمؑ ورته ووئیل چه تاسو د هغه بتانو عبادت کوئ چه په خپلو لاسونو ئے تراشئ ۔ حال دا چه تاسو هم

خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا ابْنُوْا لَهٗ بُنْيَانًا فَاَلْقُوْهُ

پیدا کړي تاسو | او هغه څه | تاسو جوړوئ | دوی ووئیل | جوړ کړئ | دهٔ د پاره | یو مکان | پس وا چوئ دے

او ستاسو جوړ کړی شول شیزونه هم صرف الله پیدا کړی دی ، هغوئ ووئیل چه دهٔ له یو اور تیار کړئ نو دے په تنور انګار

فِي الْجَحِيْمِ ﴿٩٧﴾ فَاَرَادُوْا بِهٖ كَيْدًا فَجَعَلْنٰهُمُ الْاَسْفَلِيْنَ ﴿٩٨﴾

په ډیر اور کښے | پس اراده ئے وکړه دوی | د دهٔ خلاف | د فریب کولو | پس مونږ کړل دوی | ښکته

کښے ورغورزوئ ۔ غرض دا چه هغوئ د ابراهیمؑ خلاف سازش وکړو نو مونږ هغوئ ښکته وغورزول ۔ او

وَقَالَ اِنِّيْ ذَاهِبٌ اِلٰى رَبِّيْ سَيَهْدِيْنِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِيْ

او دهٔ ووئیل | بیشکه زهٔ | تلونکے یم | خپل رب طرف ته | او هغه به مے ماته لاره وښائی | اے زما ربه ! | را کړه | ماته

ابراهیمؑ ووئیل چه زهٔ خپل رب طرف ته روان یم هغه به ماته سمه لاره وښائی ۔ اے زما ربه ! ماله یو نیک ځوئے

مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنٰهُ بِغُلٰمٍ حَلِيْمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ

(ځوئے) له صالحانو نه | پس مونږ زیرے ورکړو دهٔ ته | د یو هلک | بردبار | بیا هر کله چه | دے ورسید | د دهٔ سره

راکړه ! نو مونږ دهٔ ته د یو صابره هلک زیرے ورکړو ۔ نو بیا څهٔ وخت چه هغه د خپل پلار

السَّعْيَ قَالَ يٰبُنَيَّ اِنِّيْٓ اَرٰى فِي الْمَنَامِ اَنِّيْٓ اَذْبَحُكَ فَانْظُرْ

د منډے (عمر ته) | دهٔ ووئیل | اے زما ځویه ! | بیشکه زهٔ | وینم | په خوب کښے | چه زهٔ ذبح کوم تا | پس وګوره

سره د کر خیدو عمر ته ورسیدو نو ابراهیمؑ ورته ووئیل چه اے ځویه ! په خوب کښے څهٔ ګورم چه تا حلالوم نو ته هم غور وکړه (او

مَاذَا تَرٰى ؕ قَالَ يٰٓاَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ ۫ سَتَجِدُنِيْٓ

ستا څهٔ رائے ده ؟ | دهٔ ووئیل | اے زما پلاره ! | وکړه | څهٔ چه | تا ته حکم شوے دے | ته به ومومي ما

ماته ووایه) چه ستا څهٔ رائے ده ؟ ځوئے ورته ووئیل چه اے بابا ! تا ته چه څهٔ حکم شوے دے هغه په ځائے کړه ۔ انشاء الله

اِنْ شَآءَ اللّٰهُ مِنَ الصّٰبِرِيْنَ ﴿١٠٢﴾ فَلَمَّآ اَسْلَمَا وَتَلَّهٗ لِلْجَبِيْنِ ﴿١٠٣﴾

که چرے الله وغواړی | له صبر کوونکو نه | بیا هر کله چه | دواړو (حکم) ومنلو | او وا ئے چولو دے | په طرف د تندی

ما به صابره بیا مومے ۔ بیا چه دے دواړو د الله حکم ومنلو او پلار ځوئے په طرف د مخ څملولو

وَنَادَيْنٰهُ اَنْ يّٰۤاِبْرٰهِيْمُ ﴿١٠٤﴾ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا ۚ اِنَّا

او آواز وکړو موږ دهٔ ته | چه | اے ابرٰهیمؑ ! | بیشکه تا رښتیا کړو | خوب | بیشکه موږ

او موږ ورته آواز وکړو چه اے ابراهیمؑ ! تا خوب واقعي رښتیا کړو ، بیشکه موږ

كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ ﴿١٠٥﴾ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْبَلٰٓؤُا الْمُبِيْنُ ﴿١٠٦﴾

دغه شان | بدله ورکوو | نیکانو ته | بیشکه | هم دا دے | آزمیښت | ښکاره -

نیکانو بندګانو ته هم دغه شان بدله ورکوو . واقعي دا یو ډیر لوئے آزمیښت وو -

وَفَدَيْنٰهُ بِذِبْحٍ عَظِيْمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى الْاٰخِرِيْنَ ﴿١٠٨﴾

او موږ بدل ګرځوکړو دهٔ ته | یوه حلاله لویه | او پریښود له موږ | په دهٔ (ثنا نیکه) | په وروستو راتلونکو خلقو کښے

او موږ دَ ده په بدله کښے دهٔ ته یوه لویه قربانی ورکړه . او په راتلونکو خلقو کښے مو داخبره دَ دهٔ په نامه باقی پریښوده

سَلٰمٌ عَلٰٓى اِبْرٰهِيْمَ ﴿١٠٩﴾ كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ ﴿١١٠﴾ اِنَّهٗ

(چه) سلام دِ وی | په ابراهیمؑ باندی | دغه شان | موږ جزا ورکوو | نیکانو ته | بیشکه دے وو

چه په ابراهیمؑ دِ سلام وی . موږ نیکانو بندګانو ته هم دغه شان بدله ورکوو بیشکه هغه

مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنٰهُ بِاِسْحٰقَ نَبِيًّا

زموږ له ایماندارو بندګانو نه | او موږ زیرے ورکړو دهٔ ته | دَ اسحاق | چه نبی به وی

زموږ له مؤمنانو بندګانو نه وو او موږ (ابراهیمؑ) ته دَ اسحاق زیرے ورکړو چه نبی او

مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١١٢﴾ وَبٰرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلٰٓى اِسْحٰقَ ۗ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا

له صالحانو خلقو نه | او برکت ورکړو موږ | دهٔ ته | او اسحاق ته | او دَ دے دواړو له اولاد نه

نیک بخت به وی . او موږ ابراهیمؑ او اسحاقؑ دَ برکتونو خاوندان کړل ، او دَ دے دواړو په اولاد کښے

مُحْسِنٌ وَّظَالِمٌ لِّنَفْسِهٖ مُبِيْنٌ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلٰى مُوْسٰى

(څوک) نیکوکار دی | او (څوک) ظالمان دی | په خپلو ځانونو باندی | ښکاره | او بیشکه | موږ احسان کړے وو | په موسیٰؑ

نیکان خلق هم شته او په خپلو ځانونو باندی ښکاره ظلم کوونکی هم دی . او موږ په موسیٰؑ او په هارونؑ هم

وَهٰرُوْنَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيْنٰهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ ﴿١١٥﴾

او (په) هارون | او نجات ورکړو موږ دے دواړو ته | او دَ دوی قوم ته | له مصیبت | ډیر لوئے نه

احسان وکړو . او دوی دواړه مو سره دَ خپل قومه دَ لوئے مصیبت نه خلاص کړل -

وَنَصَرْنٰهُمْ فَكَانُوْا هُمُ الْغٰلِبِيْنَ ﴿١١٦﴾ وَاٰتَيْنٰهُمَا الْكِتٰبَ

او موږ مدد وکړو دَ دوی | پس ؤو | دوی | غالب | او ورکړو موږ دے دواړو ته | یو کتاب

او موږ دَ دوی امداد وکړو نو دوی (په فرعونیانو) غلبه بیاموندله . او موږ دے دواړو له روښانه

الْمُسْتَبِيْنَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنٰهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيْمَ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكْنَا

واضحه | او وښود له موږ دے دواړو ته | لاره | سمه | او باقی پریښود له موږ

کتاب ورکړو او موږ دے دواړو ته سمه لاره وښودله او موږ دے دواړو دَ پاره

عَلَيْهِمَا فِي الْاٰخِرِيْنَ ﴿۱۱۹﴾ سَلٰمٌ عَلٰى مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ ﴿۱۲۰﴾ اِنَّا

په دے دواړو | په وروستنو خلقو کښے | سلام دِ وی | په موسیٰؑ | او هارونؑ | بیشکه موږ

په وروستو راتلونکو خلقو کښے دا (ذکرِ خیر) باقی وُساتلو، چه په موسیٰؑ او هارونؑ دِ سلام وی. بیشکه موږ

كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۱۲۱﴾ اِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۱۲۲﴾

دغه شان | بدله ورکوُو | نیکی کوونکو ته | بیشکه دوی دواړه وُو | زموږ له ایماندارو بندګانو نه

دغه شان نیکانو خلقو ته بدله ورکوُو، دوی دواړه زموږ ایماندارو بندګانو نه وو.

وَاِنَّ اِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿۱۲۳﴾ اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿۱۲۴﴾

او بیشکه | الیاس | له رسولانو نه وو | هرکله چه دهٔ ووئیل | خپل قوم ته | آیا تاسو ویریږئ نهٔ!

او الیاسؑ هم په پیغمبرانو کښے شامل دے. څهٔ وخت چه هغهٔ خپل قوم ته ووئیل چه آیا تاسو د الله نه نهٔ ویریږئ؟

اَتَدْعُوْنَ بَعْلًا وَّتَذَرُوْنَ اَحْسَنَ الْخَالِقِيْنَ ﴿۱۲۵﴾ اللّٰهَ رَبَّكُمْ

آیا بلئ تاسو | بعل (بت) | او تاسو پریږدئ | ډیر ښهٔ | خالق | الله | چه رب دے ستاسو

آیا تاسو د بعل عبادت کوئ او خالق مو پریښودے دے چه ډیر ښکلے مخلوق ئے پیدا کړے دے. یعنی الله چه ستاسو رب

وَرَبَّ اٰبَآئِكُمُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿۱۲۶﴾ فَكَذَّبُوْهُ فَاِنَّهُمْ لَمُحْضَرُوْنَ ﴿۱۲۷﴾

او رب دے | د پلارانو پخوانو ستاسو | پس دوی دروغژن وګڼلو دے | نو بیشکه دوی به | ضرور حاضر کړے شی

دے او ستاسو د پلار، نیکهٔ هم رب دے. هغوی الیاسؑ دروغژن وګڼلو نو ټول به راوو نیولے شی.

اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ ﴿۱۲۸﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ

مګر | کوم چه بندګان دی | د الله | خالص کړی شوی | او پریښودلهٔ موږ | په دهٔ باندې (ثنا نیکه)

سیوا د هغه خلقو نه چه د الله تعالیٰ خاص بندګان دی. او په راتلونکو خلقو کښے موږ د هغهٔ په حقله

فِي الْاٰخِرِيْنَ ﴿۱۲۹﴾ سَلٰمٌ عَلٰٓى اِلْ يَاسِيْنَ ﴿۱۳۰﴾ اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي

په وروستو خلقو کښے | (چه) سلام دِ وی | په الیاسؑ باندې | بیشکه موږ | دغه شان | بدله ورکوو

دا خبره پریښوده چه په الیاسؑ دِ سلام وی. یقیناً موږ هم دغه شان نیکانو خلقو ته

الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۱۳۱﴾ اِنَّهٗ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۱۳۲﴾ وَاِنَّ لُوْطًا

نیکانو ته | بیشکه دے وو | زموږ له نیکانو بندګانو نه | او بیشکه | لوطؑ (هم)

بدله ورکوو. بیشکه هغه زموږ (یو کامل) ایماندار بنده وو. او بیشکه لوطؑ هم

لَّمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿۱۳۳﴾ اِذْ نَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَهٗٓ اَجْمَعِيْنَ ﴿۱۳۴﴾

له رسولانو نه وو | هرکله چه خلاصے ورکړو موږ دهٔ ته | او د دهٔ کوروالو | ټولو ته

له پیغمبرانو نه وو. څهٔ وخت چه موږ هغه او د هغهٔ تعلقداران ټول بچ کړل. خو یو

اِلَّا عَجُوْزًا فِي الْغٰبِرِيْنَ ﴿۱۳۵﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا الْاٰخَرِيْنَ ﴿۱۳۶﴾ وَاِنَّكُمْ

سیوا د یوے بوډئ ښځے نه | چه د وروستو پاتے کیدونکو نه وه | بیا | موږ هلاک کړل | نور خلق | او بیشکه تاسو

بوډئ (هلاکه شوه) چه په وروستو پاتے کیدونکو کښے وه، بیا مو نور ټول خلق تباه کړل. او تاسو خلق

لَتَمُرُّوْنَ عَلَيْهِمْ مُّصْبِحِيْنَ ﴿۱۳۷﴾ وَبِالَّيْلِ ۭ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿۱۳۸﴾ وَاِنَّ

تیریږئ | په دوی باندې | د سحر په وخت | او په وخت د شپې هم | پس آیا تاسو عقل نه لرئ | او بیشکه

د هغوی په علاقو تیریږئ ، د سحر هم او د شپې هم نو آیا تاسو دومره نه پوهیږئ؟ او

يُوْنُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿۱۳۹﴾ اِذْ اَبَقَ اِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُوْنِ ﴿۱۴۰﴾

یونس (هم) | له پیغمبرانو نه وو | هر کله چه وتښتیدې | طرف د کشتۍ ته | چه ډکه شوې وه .

یونس هم یو پیغمبر وو ، څه وخت چه وتښتیدو (او یوې) ډکې کشتۍ ته ورسیدو .

فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِيْنَ ﴿۱۴۱﴾ فَالْتَقَمَهُ الْحُوْتُ وَهُوَ

پس قرعه واچوله | پس شو دے | له مغلوبانو نه | پس لوړ تیر کړو دے | کب | او دے وو

نو په هسک کښې شریک شو نو ملزم شو . بیا دے یو مهی لوړ تیر کړو او (حال دا دی) چه

مُلِيْمٌ ﴿۱۴۲﴾ فَلَوْلَآ اَنَّهٗ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِيْنَ ﴿۱۴۳﴾ لَلَبِثَ فِيْ بَطْنِهٖٓ

پښیمانه | پس که چرے نه وے | (دا خبره) چه دے وو | له تسبیح کوونکو نه | نو پاتے شوے به وو دے | د هغه په خیټه کښې

دے (سخت) پښیمانه وو . بیا که چرے دے د الله تعالیٰ تسبیح کوونکے نه وے نو د دغه مهی په خیټه کښې به

اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ ﴿۱۴۴﴾ النصف فَنَبَذْنٰهُ بِالْعَرَآءِ وَهُوَ سَقِيْمٌ ﴿۱۴۵﴾

تر هغې ورځې پورې | (چه پکښې) به خلق راپاڅولے شي | پس واچولو مونږ دے | په میدان کښې | او دے وو | بیمار .

تر قیامته پروت وو . نو مونږ دے په یو هوار میدان کښې واچولو چه ډیر کمزورے شوے وو .

وَاَنْۢبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَّقْطِيْنٍ ﴿۱۴۶﴾ وَ اَرْسَلْنٰهُ

او راوټوکوله مونږ | په دهٔ باندې | یوه ونه | زیلۍ داره (کدو) | او | ولیږلو مونږ دے

او مونږ په دهٔ باندې یوه زیلۍ داره ونه (د سر غوندې) کړه . او مونږ دے یو لک

اِلٰى مِائَةِ اَلْفٍ اَوْ يَزِيْدُوْنَ ﴿۱۴۷﴾ فَاٰمَنُوْا فَمَتَّعْنٰهُمْ اِلٰى حِيْنٍ ﴿۱۴۸﴾

سلو زرو (یو لک خلقو) ته | یا د دے نه زیات | پس دوی ایمان راوړو | نو مونږ فائده ورکړه دوی ته | تر څه موده پورے

یا د دے نه زیاتو خلقو طرف ته لیږلے وو، نو دوی ایمان راوړو پس مونږ دوی ته یو مقرر وخت پورے موقع ورکړه

فَاسْتَفْتِهِمْ اَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُوْنَ ﴿۱۴۹﴾

پس تپوس وکړه له دوی نه | آیا ستا د رب د پاره | لونړه دی | او | دوی د پاره | خامن ؟

نو اوس د دوی نه تپوس وکړه چه آیا ستا د رب لونړه دی او د دوی د پاره خامن ؟

اَمْ خَلَقْنَا الْمَلٰٓئِكَةَ اِنَاثًا وَّهُمْ شٰهِدُوْنَ ﴿۱۵۰﴾ اَلَآ

یا مونږ پیدا کړی دی | فرښتے | ښځے | او دوی | ګواه وو | واورئ!

آیا مونږ فرښتے ښځے پیدا کړی دی او دوی هلته موجود وو (کتل ئے ورته)؟ اے پیغمبره!

اِنَّهُمْ مِّنْ اِفْكِهِمْ لَيَقُوْلُوْنَ ﴿۱۵۱﴾ وَلَدَ اللّٰهُ ۙ وَاِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ ﴿۱۵۲﴾

بیشکه دوی | له خپله دروغ ویناه نه | وائي | (چه) اولاد دے | د الله | او بیشکه دوی | دروغژن دی

ته واوره! دوی یقیناً دروغ وائي چه د الله تعالیٰ اولاد دے او دوی بالکل دروغ وائي .

أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿۱۵۳﴾ مَا لَكُمْ قف كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿۱۵۴﴾

آیا دهٔ خوښې کړې | لونړه | په ځامنو | په تاسو څهٔ شوی دی ! | څنګه | تاسو فیصله کوئ ؟

آیا د الله تعالیٰ د ځامنو په مقابله کښې لونړه زیاتې خوښې دي؟ دا په تاسو څهٔ شوی دی دا څنګه (غلط) حکمونه لګوئ ؟

أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۱۵۵﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَانٌ مُّبِينٌ ﴿۱۵۶﴾ فَأْتُوا بِكِتَابِكُمْ

پس آیا تاسو غور نهٔ کوئ ؟ | یا تاسو سره | (څهٔ) دلیل شته | ښکاره | پس راوړئ | خپل کتاب

بیا تاسو ولې نهٔ پوهیږئ ؟ آیا تاسو سره (په دې خبره) څهٔ څرګند دلیل شته ؟ نو (هغه) خپل (زوړ) کتاب مو

إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۵۷﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجِنَّةِ نَسَبًا

که چرې یئ تاسو رښتینی | او دوئ مقرر کړله | په مینځ د الله | او په مینځ د پیریانو کښې | یوه رشته

راوړاندې کړئ که تاسو رښتینی یئ ؟ او دوئ د الله تعالیٰ او د پیریانو تر مینځهٔ (هم یوه) خپلوي جوړه کړې ده

وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿۱۵۸﴾ سُبْحَانَ اللَّهِ

او بیشکه پوهه دی | پیریان | چه بیشکه دوی به | حاضرولے شي | پاک دے | الله

او په خپله د پیریانو خو دا عقیده ده چه هغوئ به راښوولے شي ـ (یاد ساتئ چه) الله تعالیٰ د هغه خبرو

عَمَّا يَصِفُونَ ﴿۱۵۹﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۶۰﴾

له هغه څهٔ نه | چه دوی ئې بیانوی | مګر | کوم چه بندګان دی | د الله | خالص

نه پاک دے کوم چه دا خلق بیانوی، سیوا د هغه خلقو نه چه د الله تعالیٰ خالص بندګان دی ـ

فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿۱۶۱﴾ مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ بِفَاتِنِينَ ﴿۱۶۲﴾

پس بیشکه تاسو | او هغه څهٔ | چه تاسو ئې عبادت کوئ | نهٔ یئ تاسو | د الله نه | اړوونکی

پس تاسو او ستاسو ټول معبودان (چه راغونډ شي نو) هیڅوک د الله تعالیٰ نه اړولے نهٔ شي ـ

إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ ﴿۱۶۳﴾ وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ

مګر | هغه څوک چه | هغه ننوتونکے وی | دوزخ کښې | او نشته | له موږ نه (هیڅوک) | مګر | د هغهٔ

سیوا د هغه کس نه چه جهنم ته تلونکے دے ـ او (فرښته وائي چه) په موږ کښې هر یو ته له یوه

مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿۱۶۴﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُّونَ ﴿۱۶۵﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿۱۶۶﴾

ځائے | معلوم دے | او بیشکه موږ | صف تړونکی یو | او بیشکه موږ | تسبیح وئیونکی یو

مقرره درجه مقرره ده، او موږ ټول په صف کښې (په ادب) ولاړ یو او موږ ټول د هغهٔ پاکي بیانوو ـ

وَإِن كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿۱۶۷﴾ لَوْ أَنَّ عِندَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿۱۶۸﴾

او بیشکه | دوی (کافرانو) به وئیل | که چرې وے | موږ سره | کتاب | د پخوانو خلقو ـ

او دے خلقو (یعنې د مکے کافرانو) به وئیل که موږ ته د پخوانو خلقو غوندې یو (د) نصیحت (کتاب) راغلے وے ـ

لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۶۹﴾ فَكَفَرُوا بِهِ

نو موږ به وُو | بندګان | د الله | خاص | پس دوی انکار وکړو | د دے (قرآن)

نو موږ به ضرور د الله تعالیٰ خاص بندګان وو ـ بیا دوئ د دے (قرآن) نه انکار وکړو

فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِيْنَ ﴿١٧١﴾

نو ویر ژر به | دوی پوهه شی | او له وړاندې نه مقرر شوی دی | زموږ حکم | زموږ د بندګانو (په حق کښې) | چه پیغمبران دی.

نو ژر به ورته حال معلوم شی. او زموږ پیغمبرانو بندګانو له زموږ دا خبره د پخوانه مقرر شوې ده چه

اِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُوْرُوْنَ ﴿١٧٢﴾ وَاِنَّ جُنْدَنَا لَهُمُ الْغٰلِبُوْنَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ

چه بیشکه هم دوی دی | چه مدد به ورکولے شی | او بیشکه | لښکر زموږ | هم دا دے | غالب | پس ته مخ واړوه

هم د دوی به مدد کولے شی. او هم زموږ لښکر به غالب راځی. نو ترڅه موده پورې

عَنْهُمْ حَتّٰى حِيْنٍ ﴿١٧٤﴾ وَّاَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُوْنَ ﴿١٧٥﴾ اَفَبِعَذَابِنَا

له دوی نه | ترڅه موده | او ګوره دوی ته | پس ویر ژر به | دوی (هم) وګوری | پس آیا زموږ عذاب

د دوی د خبرو پروا مه ساته. او ته د دوی حال ته ګوره دوی به پخپله هم ویر ژر (خپل انجام) وګوری، آیا دوی زموږ

يَسْتَعْجِلُوْنَ ﴿١٧٦﴾ فَاِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَآءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِيْنَ ﴿١٧٧﴾

دوی ژر غواړی | نو هر کله چه | هغه نازل شی | د دوی په میدان کښې | نو بد به وی | سحر | د ډارولی شوو

عذاب ژر غواړی. نو څه وخت چه کله عذاب د دوی په میدان کښې راکوز شی نو د ویرولی شوو خلقو د پاره به هغه سحر ډیر خراب سحر وی

وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى حِيْنٍ ﴿١٧٨﴾ وَّاَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُوْنَ ﴿١٧٩﴾

او مخ واړوه | له دوی نه | ترڅه موده | او ګوره | نو ویر ژر به | دوی (هم) وګوری

او ته ترڅه موده پورې د دوی پروا مه ساته او دوی ته ګوره دوی به ویر ژر (د) خپل عمل (نتیجه) وویني

سُبْحٰنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُوْنَ ﴿١٨٠﴾

پاک دے | رب ستا | چه رب دے | د عزت والا | له هغه څه نه | چه دوی ئې بیانوی.

ستا رب چه د عزت خاوند دے، د دوی د بیان کړو خبرو نه پاک دے.

وَسَلٰمٌ عَلَى الْمُرْسَلِيْنَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٨٢﴾

او سلام دی | په پیغمبرانو | او ټول تعریفونه | الله د پاره دی | چه رب دے | د ټولو جهانونو

او په ټولو پیغمبرانو د سلام وی. او ټول تعریفونه الله تعالیٰ لره دی چه د ټولو جهانونو رب دے.

سُوْرَةُ صٓ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ ثَمَانٍ وَّ	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	ثَمَانُوْنَ اٰيَةً وَّخَمْسُ رُكُوْعَاتٍ
سوره صٓ په مکه کښې نازل شوه او	(شروع) د الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے	په دې کښې ۸۸ آیتونه او ۵ رکوعګانې دي

د الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے.

صٓ وَالْقُرْاٰنِ ذِى الذِّكْرِ ﴿١﴾ بَلِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِىْ عِزَّةٍ

صٓ. | قسم دے په قرآن | چه نصیحت ورکوونکے دے | بلکه | کوم خلق چه | منکر دی هغوئی | په تکبر کښې

صٓ. په قرآن باندې قسم دے چه د نصیحت نه ډک (کتاب) دے. بلکه دا کافران تش په غرور او په مخالفت کښې (ډوب)

وَّشِقَاقٍ ﴿٢﴾ كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ قَرْنٍ فَنَادَوْا وَّلَاتَ

او مخالفت (کښې پراته دی) | څومره | موږ هلاک کړل | له دوی نه وړاندې | قومونه | پس فریاد به کوو دوی | او نه وو دا

پراته دی. د دوی نه وړاندې موږ ډیر امتونه هلاک کړی دی نو هغوئی ډیرې نعرې سورې ووهلې

حِيْنَ مَنَاصٍ ﴿٣﴾ وَعَجِبُوْٓا اَنْ جَآءَهُمْ مُّنْذِرٌ مِّنْهُمْ ز

وخت | دَخلاصی | او دوی تعجب وکړو | چه | راغے دوی ته | ویرُونکے | له دوی نه

خودَ خلاصی وخت پرے تیرشوے وو او دوی په دَ خبره تعجب وکړو چه هم له دوئ نه یو ویروُنکے (نبی) راغلے دے

وَقَالَ الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا سٰحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٤﴾ اَجَعَلَ الْاٰلِهَةَ

او ووئیل | کافرانو | چه دے (خو) | یو جادوګر دے | دروغژن | آیا جوړکړل دهٔ | ډیرمعبودان

او کافرانو ووئیل چه دا خو یو دروغژن جادوګر دے. بلهٔ! دهٔ دَ دومره ډیرو خدایانو په

اِلٰهًا وَّاحِدًا ۖ اِنَّ هٰذَا لَشَیْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾ وَانْطَلَقَ الْمَلَاُ

صرف یو معبود ؟ | بیشکه | دا (خو) | یو څیز دے | عجیبه | او روان شول | سرداران

ځائے هیڅ یو خدائے باقی پاتے کړو؟ دا خو ډیره نا آشنا خبره ده او دَ دوئ مشرانو په تلو تلو کښے

مِنْهُمْ اَنِ امْشُوْا وَاصْبِرُوْا عَلٰٓی اٰلِهَتِكُمْ ۖ اِنَّ هٰذَا لَشَیْءٌ

له دوی نه | چه | لاړ شئ | او ټینګ دَ سیرئ | په خپلو معبودانو | بیشکه | دا | یو خبره ده

ووئیل چه تاسو لاړ شئ . او په خپلو معبودانو ټینګ ولاړ دَ سیرئ، په دے کښے (دَ دے سړی) ضرور

یُّرَادُ ﴿٦﴾ مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِی الْمِلَّةِ الْاٰخِرَةِ ۖ اِنْ هٰذَآ اِلَّا

دَ غرض | نهٔ ده آورېدلے موږ | دا خبره | په دین | دروستنی کښے | نهٔ ده | دا خبره | مګر

څهٔ دَ مطلب خبره ده. موږ خو دا خبره هیچرے په زوړ مذهب کښے آورېدلے نهٔ ده. دا خو بس دَ ځان نه جوړه

اخْتِلَاقٌ ﴿٧﴾ ءَاُنْزِلَ عَلَیْهِ الذِّكْرُ مِنْۢ بَیْنِنَا ۭ بَلْ هُمْ فِیْ شَكٍّ

له ځان نه جوړه شوے | آیا نازل شو | په دهٔ باندے | قرآن | زموږ له مینځ نه | (نه) بلکه دوی | په شک کښے دی

شوے خبره ده. آیا په موږ ټولو کښے هیڅ یو په دهٔ باندے دَ الله تعالیٰ کلام نازل شوے دے؟ (الله فرمائی چه نه) بلکه دوی

مِّنْ ذِكْرِیْ ۚ بَلْ لَّمَّا یَذُوْقُوْا عَذَابِ ﴿٨﴾ اَمْ عِنْدَهُمْ خَزَآىِٕنُ

زما له نصیحت نه | (نه) بلکه | لا نهٔ دے څکلے دوی | زما عذاب | یا | دوی سره | خزانے دی

زما په نصیحت کښے شک دے بلکه (ترا وسه) دوئ زما دَ عذاب مزه نهٔ ده څکلے. آیا دوئ سره ستا دَ زبردست

رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِیْزِ الْوَهَّابِ ﴿٩﴾ اَمْ لَهُمْ مُّلْكُ السَّمٰوٰتِ

دَ رحمت | ستا دَ رب | چه ډیر غالب | ډیر ورکوونکے دے | یا | دوی دَ پاره | بادشاهت | دَ آسمانونو

عطا کوونکی رب خزانے دی؟ آیا دوئ ته دَ آسمانونو او دَ مزکے او دَ دوی ترمینځه

وَالْاَرْضِ وَمَا بَیْنَهُمَا ۣ فَلْیَرْتَقُوْا فِی الْاَسْبَابِ ﴿١٠﴾ جُنْدٌ مَّا هُنَالِكَ

او زمکے (دے) | او څهٔ چه دَ دوی مینځ کښے دی | نو دوی دِ وُ خیژی | اسمان ته په رسو | یو لښکر دے | کوم چه په | هلته

دَ څیزونو واک اختیار حاصل دے؟ که دا وی نو بیا دوی له پکار دی چه دَ پړو په ذریعه (آسمان ته) وُخیژی. دا هم دَ خلقو یو ډله ده

مَهْزُوْمٌ مِّنَ الْاَحْزَابِ ﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ وَّعَادٌ

شکست خوری | له ډیرے لښکرو نه | دروغژن ګڼلی وو | له دوی نه وړاندې | قوم | دَ نوح | او عاد

کوم چه په دَ توروچلو دَ طرف نه شکست وی، دَ دوئ نه وړاندې دَ نوح قوم او عادیانو او فرعون چه موګے ټکوحل

وَفِرْعَوْنُ ذُو الْاَوْتَادِ ﴿١٢﴾ وَثَمُوْدُ وَقَوْمُ لُوْطٍ وَّاَصْحٰبُ لْـَٔيْكَةِ ؕ اُولٰٓئِكَ

او فرعون | او میخونو والا | او ثمودیانو | او قوم دَ لوط ؑ | او دَ بنړ اوسیدونکو | هم دا دی هغه

او ثمودیانو او دَ لوط ؑ قوم او دَ بنړ اوسیدونکو هم خپل پیغمبران دروغژن گڼلي وو ، هم دا وے لوے

الْاَحْزَابُ ﴿١٣﴾ اِنْ كُلٌّ اِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾ ع

لښکرے | دے ټولو دروغژن گڼلي وو | پیغمبران | پس راپریوتو | زما عذاب

ډلے وے ، دوئ ټولو خپل رسولان دروغژن گڼلي وو ، نو زما دَ عذاب مستحق شول .

وَمَا يَنْظُرُ هٰٓؤُلَآءِ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ﴿١٥﴾

او انتظار نه کوی | دا خلق | مگر | دَ یوے درنے چغے | چه نشته دَ هغے | هیڅ وقفه

او دا خلق صرف دَ یوے درنے چغے انتظار کوی چه دَ هغے په مینځ کښے به هیڅ وقفه نه وی

وَقَالُوْا رَبَّنَا عَجِّلْ لَّنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ﴿١٦﴾ اِصْبِرْ

او دوی دوئیل | اے زمونږ ربه! | ژر راکړه | مونږ ته | زمونږ حصه | وړاندې | له ورځے دَ حساب نه | صبر وکړه

او دا خلق (دَ خندا نه) وائی چه اے زمونږ ربه! دَ حساب دَ ورځے نه وړاندې زر مونږ ته زمونږ حصه راکړه . ته دَ دوئ په دَ خبرو

عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوٗدَ ذَا الْاَيْدِ ۚ اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ ﴿١٧﴾

په هغه خبرو | چه دوی یئ وائی | او یاد کړه | زمونږ بنده | داؤد | چه ډیر طاقت ور وو | بیشکه هغه | رجوع کوونکے وو

صبر کوه ، او زمونږ بنده داؤد رایاد کړه چه ډیر طاقت والا وو او بیا بیا ئے الله تعالیٰ ته رجوع کوله

اِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهٗ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِشْرَاقِ ﴿١٨﴾ وَالطَّيْرَ

بیشکه مونږ | تابع کړی وو | غرونه | دَ ده سره | چه تسبیح به کوله دوی | دَ ماښام | او دَ سحر | او مارغان (هم)

مونږ غرونه تابع کړی وو چه سحر او ماښام به ئے دَ ده سره تسبیح کوله . او مارغان به هم

مَحْشُوْرَةً ؕ كُلٌّ لَّهٗٓ اَوَّابٌ ﴿١٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهٗ وَاٰتَيْنٰهُ

چه راجمع کیدل به | دوی ټول | ده ته | رجوع کوونکی وو | او مونږ مضبوط کړے وه | دَ ده بادشاهی | او مونږ ورکړے وو ده ته

دَ ده سره جمع کیدل او تسبیح به ئے کوله دا ټول دَ ده دَ فرمان تابع وو او مونږ دَ ده حکومت ډیر مضبوط کړے وو او مونږ ده ته

الْحِكْمَةَ وَفَصْلَ الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾ وَهَلْ اَتٰىكَ نَبَؤُا الْخَصْمِ ۘ وقف لازم

حکمت | او فیصله کول | دَ خبرے | او آیا | راغلے دے تاته | خبر | دَ جگړه کوونکو

حکمت او فیصله کوونکے تقریر ورښکلے وو . او (اے پیغمبره!) آیا تا ته دَ هغه دعویدارو خبره معلومه ده هرکله

اِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾ اِذْ دَخَلُوْا عَلٰى دَاوٗدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوْا

هرکله چه هغوئ په دیوال راواوړیدل | عبادت خانے ته | هرکله چه هغوئ دننه راغلل | داؤد ته | نو هغه ووېریدلو | له دوئ نه | دوی ووئیل

چه هغوئ په دیوال راواوړیدل او په عبادت خانه کښے داخل شول هرکله چه داؤد له راغلل نو هغه ترے ووېریدلو هغوئ ورته ووئیل

لَا تَخَفْ ۚ خَصْمٰنِ بَغٰى بَعْضُنَا عَلٰى بَعْضٍ فَاحْكُمْ بَيْنَنَا

مه وېرېږه | دوه جگړے والا یو | چه زیاتے وکړو | له مونږ نه یو | په بل باندې | نو ته فیصله وکړه | زمونږ په مینځ کښے

چه مه وېرېږه ، مونږ دوه دوه معامله دار یو چه په معامله کښے مو یو بل باندې زیاتے کړے دے زمونږ ترمینځه په انصاف

بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَآ إِلَىٰ سَوَآءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَٰذَآ أَخِي

پہ انصاف | او بے انصافي مہ کوہ | او موږ تہ وښایہ | سمہ لارہ | بیشکہ | دا | زما ورور دے

فیصلہ وکړہ او فرق مہ ساتہ ، او موږ تہ سمہ لارہ وښایہ . دا سړے زما ورور دے ،

لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا

دہ سرہ | نہہ نوي (٩٩) | ګډے دي | او ما سرہ ګډہ دہ | صرف یو | پس دہ ووئیل | ھغہ ما تہ وسپارہ

چہ دہ سرہ یو کم سل ګډے دي ، او ما سرہ یوہ ګډہ دہ او دے ما تہ وائي چہ دغہ یوہ ھم ما لہ راکړہ

وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ

او سختي وکړہ دہ پہ ما | پہ خبرہ کولو کښے | داؤد ووئیل | یقیناً | دہ ظلم وکړو پہ تا | پہ غوښتلو | ستا د ګډے

او پہ خبرو کښے راباندې ډیر غلبہ کوي. داؤد ورتہ ووئیل ، دے چہ ستا ګډہ پہ خپلو ګډو کښے یو ځائے کول غواړي نو دا

إِلَىٰ نِعَاجِهِ ۖ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَآءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ

خپلو ګډو (کښے یو ځائے کولو دپارہ) | او بیشکہ | ډیر | شریکان | ظلم کوي | پہ یو بل | بانډې

واقعي پہ تا زیاتے کوي او (ھم دغسے) اکثر شریکان پہ یو بل بانډې زیاتے کوي ، خو

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ ۗ وَظَنَّ

مګر | ھغہ خلق چہ | ایمان ئے راوړو | او عمل ئے وکړو | نیک | او لږ دي | داسے خلق | او خیال وکړو

څوک چہ ایمان دار دي او نیک کار دونہ کوي (ھغوی زیاتے نہ کوي) او داسے کسان ډیر لږ دي ، او داؤد دا

دَاوُودُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ۩ ﴿٢٤﴾

السجدة

داؤد | چہ موږ آزمیښت وکړو پہ دہ | پس دہ معافي وغوښتلہ | د خپل رب نہ | او پریوتلو | پہ رکوع کښے | او | رجوع ئے وکړہ

خیال وکړو چہ موږ د ھغہ امتحان اخستے دے نو خپل رب نہ ئے توبہ ویستلہ او پہ سجدہ پریوتلو او ھغہ اللہ تہ ئے رجوع وکړہ

السجدة ١٠

فَغَفَرْنَا لَهُ ذَٰلِكَ ۖ وَإِنَّ لَهُ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ

نو موږ معاف کړہ | دہ دہ | دا خبرہ | او بیشکہ | دہ دپارہ | موږ سرہ | نزدیوالے دے | او | ښہ

نو موږ ورتہ د دغے خبرے معافي وکړہ او ھغہ موږ تہ نزدے دے او انجام ئے ډیر ښہ

مَآبٍ ﴿٢٥﴾ يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم

ځائے د ورتلو | اے داؤدہ! | بیشکہ موږ | تہ جوړ کړے | پہ زمکہ کښے | خلیفہ | پس فیصلہ وکړہ

دے. اے داؤدہ! موږ تہ پہ زمکہ حاکم کړے یے ، نو د خلقو ترمینځہ

بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ

د خلقو پہ مینځ کښے | پہ انصاف سرہ | او پیروي مہ کوہ | د خواھش | پس ھغہ بہ ګمراہ کړي تا | د لارے نہ

پہ انصاف سرہ فیصلہ کوہ او پہ خپلو خواھشونو پسے ھیڅکلہ مہ ځہ کنې د اللہ د لارے نہ بہ دے بے لارے

اللَّهِ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ

د اللہ | بیشکہ | ھغہ کسان | چہ ګمراہ شول | د اللہ د لارے نہ | ھغوی دپارہ | عذاب دے

کړي ، څوک چہ د اللہ د لارے نہ بے لارے شي ، ھغوی لہ سخت عذاب مقرر

ع ۲ ۱۱

شَدِيدٌۢ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿۲۶﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَآءَ وَالْأَرْضَ

سخت | په سبب د هغې | چه هیره کړه دوی | ورځ د حساب | او نه دی پیدا کړی موږ | آسمان | او زمکه

دے ځکه چه د حساب ورځې هیره کړے وه ۔ او موږ آسمان او زمکه او د دے دواړو په مینځ کښے

وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ۚ ذَٰلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ

او څه چه | د دوی په مینځ کښے دی | بے کاره | دا خو | خیال دے | د هغه کسانو | چه کافران دی | پس هلاکت دے د هغو دپاره

څیزونه بے مطلبه نه دی پیدا کړی ، دا خو د هغه چا گمان دے چه کافران دی ، نو کافرانو له ډېره لویه بربادی

كَفَرُوا مِنَ النَّارِ ﴿۲۷﴾ أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

چه منکر دی | له عذاب د اور نه | آیا کړو مونږ | هغه کسان چه | ایمان ئے راوړے دے | او هغوی عمل وکړو | نیک

مقرر ده چه (د دوزخ) اور دے ۔ آیا موږ به د ایمان او د نیک عمل خاوندان د هغه چا سره برابر گڼړو چه

كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿۲۸﴾ كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ

په شان د فساد کوونکو | په زمکه کښے | یا کړو مونږ | پرهیزگاران | په شان د بدکارانو | دا کتاب دے | چه نازل کړو مونږ

په ملک کښے فساد ونه خوروی ، آیا موږ به پرهیزگاران د بدکارو سره یو شان گڼړو ؟ دا (قرآن) یو

إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِّيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿۲۹﴾ وَوَهَبْنَا

په تا باندې | برکت والا دے | چه دوی غور وکړی | د دے په آیتونو کښے | او چه نصیحت حاصل کړی | عقل والا | او ورکړو مونږ

برکتی کتاب دے چه مونږ په تا باندے د دے غرض نازل کړے دے چه دوی د دے په آیتونو کښے فکر وکړی او عقلمند تری نه نصیحت حاصل کړی او مونږ

لِدَاوُودَ سُلَيْمَانَ ۚ نِعْمَ الْعَبْدُ ۖ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿۳۰﴾ إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ

داؤد ته | سلیمان | ډیر ښه بنده وو | بیشکه هغه | رجوع کوونکے وو | هرکله چه پیش کړے شول | هغه ته

داؤد ته (ځوئے) سلیمان عطا کړو چه ډیر ښه بنده وو او (الله ته) ډیر رجوع کوونکے وو ، هغه واقعه را یاده کړه چه په ماښام کښے هغه

بِالْعَشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْجِيَادُ ﴿۳۱﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ

په ماښام کښے | اصیل آسونه | تیز رفتار | نو هغه ووئیل | بیشکه ما | خوښ کړو | د مال محبت

ته اصیل ښه آسونه پیش کړے شول ۔ نو هغه ووئیل چه زه د مال په محبت کښے د خپل رب د یادولو نه غافله

عَن ذِكْرِ رَبِّي حَتَّىٰ تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿۳۲﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ ۖ فَطَفِقَ

د خپل رب په یاد باندې | تردے چه | پټ شو (نور) | په پرده کښے | دا واپس کړئ هغه | ما ته | پس شروع وکړه هغه

پاتے شوم ، تردے چه نور (د مغرب) په پرده کښے پټ شو ۔ دا (اسونه) خو موږ ته واپس کړئ ۔ او هغه د هغوی

مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿۳۳﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا

په لاس رسولو | د هغوی پنډو | او څټونو ته | او بیشکه مونږ آزمیښت وکړو | په سلیمان | او واچولو مونږ

په پنډو او څټونو د لاس رسولو شروع وکړه ۔ او مونږ سلیمان په یو آزمیښت کښے واچولو او د هغه په

عَلَىٰ كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿۳۴﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي

په تخت د هغه | یو نیمگړے جسم | بیا هغه رجوع وکړه | وئے وئیل اے زما ربه | بخښنه وکړه ما ته | او عطا کړه | ما ته

تخت مو یو نیمگړے جسم واچولو ، نو بیا هغه (الله ته) رجوع وکړه ، دعا وکړه چه اے زما ربه ! ما ته معافی وکړه او ما ته

مُلْكًا لَّا يَنۢبَغِي لِأَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِيٓ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾ فَسَخَّرْنَا

بادشاهي | چه حاصل نه شي | هيچا ته | پس له ما نه | بيشكه ته | ډير زيات بخښنه كونكے يې | پس مونږ تابع كړله

بادشاهي داسې راكړه چه زما نه بغير (په دې زمانه كښې) بل هيچا ته حاصله نه شي بيشكه ته ډير زيات بخښنه كونكے يې، نو مونږ باد ته

لَهُ ٱلرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِۦ رُخَآءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَٱلشَّيَٰطِينَ

ده د پاره | هوا | چه تله به | د ده په حكم | په نرمئ | چرته چه به | ده تلل غوښتل | او ديوان

د هغه تابع كړل چه د هغه په حكم په قابو د ننه الوتل كم خوا چه به د هغه خوښه وه ، او ټول عمارت جوړونكي

كُلَّ بَنَّآءٍ وَغَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾ وَءَاخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي ٱلْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾ هَٰذَا

چه ټول عمارت جوړونكي | او غوپه وهونكي وو | او نور (ديوان) | چه تړلي به پراته وو | په زنځيرونو كښې | دا دے

او غوپه وهونكي پيريان مو د هغه تابع كړل او نور پيريان هم چه په زنځيرونو كښې به تړلي پراته وو دا زمونږ

عَطَآؤُنَا فَٱمْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا

زمونږ بخشش | پس وركړه كوے | او كه ځان سره پرېږدے | بغير | د حساب نه | او بيشكه ده د پاره | مونږ سره

دركول دي نو كه ته چاله وركړه كوے او كه نه كوے ستا نه به د دې هيڅ پوښتنه نه كيږي. او هغه مونږ ته ډير نزدے

لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَـَٔابٍ ﴿٤٠﴾ وَٱذْكُرْ عَبْدَنَآ أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ

نزدېوالے | او ښه ځائے د ورتلو دے | او ياد كړه | زمونږ بنده | ايوب | هركله چه | ده آواز وكړو | خپل رب ته

دے او انجام ئے ډير ښه دے. او زمونږ بنده ايوب را ياد كړه ، كله وخت چه هغه خپل رب ته آواز وكړو

أَنِّي مَسَّنِيَ ٱلشَّيْطَٰنُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ ٱرْكُضْ بِرِجْلِكَ ۖ هَٰذَا

چه رسولے دے ماته | شيطان | تكليف | او عذاب | ووهه (په زمكه) | خپله ښپه | دا

چه شيطان زه په رنځ او په آزار اخته كړے يم (جواب ورته وشو چه) ته خپله ښپه په زمكه ووهه (او و اخله)

مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾ وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ أَهْلَهُۥ وَمِثْلَهُم

د غسل اوبه دي | يخ | او د څښلو | او مونږ وركړل | ده ته | د ده د كور خلق | او په شان د دوی (نور)

دا يو يخ چينه (راوتله) ده د لامبلو او څښلو د پاره . او مونږ ورته ټول خپلوان پسته وبخښل ، او د هغوئي هومره ورسره

مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ

د دوی سره | په خپل رحمت سره | او په طور د نصيحت | عقلمندو د پاره | او واخله | په خپل لاس كښې

نور هم ، دا زمونږ مهرباني وه او د عقلمندو د پاره د عبرت سبق وو او (اے ايوبه!) ته په خپل لاس كښې يو

ضِغْثًا فَٱضْرِب بِّهِۦ وَلَا تَحْنَثْ ۗ إِنَّا وَجَدْنَٰهُ صَابِرًا ۚ نِّعْمَ

يو موټے د كي | بيا ووهه | په دے سره | او قسم مه ماتوه | بيشكه مونږ | بيا مونده وو دے | صابره | دے ډېر ښه

موټے د كي واخله او په دے (خپله بي بي) ووهه او قسم مه ماتوه ، مونږ واقعي هغه ډير صابره بيا مونده وو ، هغه ډير ښه

ٱلْعَبْدُ ۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾ وَٱذْكُرْ عِبَٰدَنَآ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ

بنده وو | بيشكه دے ډير رجوع كونكے وو | او ياد كړه | بندګان زمونږ | ابراهيم | او اسحاق | او يعقوب

بنده وو او مونږ ته ډير رجوع كونكے وو. او زمونږ بندګان ابراهيم ، اسحاق او يعقوب را ياد كړه.

أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى

خاوندان د لاسونو | او سترګو | بیشکه مونږ | غوره کړي وو دوی | په خاص فضیلت سره | چه یاد دے

چه د (مضبوطو) لاسونو او د (سترګو) خاوندان وو مونږ هغوئ په یوه خاص خبره کښے مخصوص کړي وو چه هغه د آخرت

الدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾ وَاذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ

د آخرت | او بیشکه دوی | زمونږ په نزد | غوره شوی | بهترین خلق (وو) | او یاد کړه | اسماعیل

یادساتنه ده . دغه خلق مونږ سره چونړ شوی او ډیر نیکان خلق دی | او اسماعیل او الیسع

وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾ هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ

او الیسع | او ذوالکفل | او هریو | له نیکانو نه وو | دا | نصیحت دے | او بیشکه

او ذوالکفل هم رایاد کړه او دوئ ټول په نیکانو خلقو کښے شامل وو . دا د نصیحت یو بیان وُشو او پرهیزګارانو

لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَآبٍ ﴿٤٩﴾ جَنَّاتِ عَدْنٍ مُفَتَّحَةً لَهُمُ

پرهیزګارانو د پاره | ښه | ځائے د ورتلو دے | باغونه دی | د همیشه اُستیدلو | پرانستے شوی به وی | دوئ د پاره

له ډیر ښه ځائے د ورتلو دے . د همیشه اُوسیدو باغونه دی د کومو دروازے چه به دوی

الْأَبْوَابُ ﴿٥٠﴾ مُتَّكِئِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾

دروازے | تکیه به ئے لګولی وی | په هغے کښے | غواړی به | په هغے کښے | میوے | ډیرے | او شراب

د پاره پرانستے پرتے وی دوئ به په دغه باغونو کښے ډوډے وهلے وی او ډیرے ډیرے میوے او شربتونه به راغواړی

وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَذَا مَا تُوعَدُونَ

او دوی سره (به ښځے وی) | ښکته ساتونکے | د سترګو | د یو بل همزولے | هم دا ده | د څه چه | تاسو سره وعده کولے شو

او ورسره به (د حیا نه) سترګے کوزے ساتونکے همزولے جینکئ ناستے وی ، دا هغه نعمتونه دی چه تاسو سره د حساب د

لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَذَا

د پاره د ورځے | د حساب | بیشکه | دا | زمونږ روزی ده | نشته دے د دے | ختمیدل | دا ده

ورځے د پاره د هغے وعده کیږی ، دا زمونږ هغه ورکړه ده چه د هغے هیڅکله خلاصے نشته ، دا خبره خو وُشوه

وَإِنَّ لِلطَّاغِينَ لَشَرَّ مَآبٍ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾

او بیشکه | سرکشانو د پاره | ډیر بد ځائے د ورتلو دے | دوزخ دے | دننه به ورځی دوئ هغے ته | پس هغه بد ځائے دے

او سرکشانو له ډیر خراب ځائے د ورتلو دے یعنی دوزخ چه دوئ به ورته ورننوځی نو هغه ډیر زیات خراب ځائے دے

هَذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَآخَرُ مِنْ شَكْلِهِ أَزْوَاجٌ ﴿٥٨﴾

دا دے | پس وڅکئ ئے دا | یشیدلے اُوبهٔ | او زوے | او د دے نه علاوه | د دے په شکل | ډیر قسمونه (به وی)

دا یشیدلے اُوبهٔ او زوے دی نو دوئ دا وس د دے مزه وڅکی او دغه شان نور ډیر څیزونه دی ۔

هَذَا فَوْجٌ مُقْتَحِمٌ مَعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ ﴿٥٩﴾

دا دے | یو فوج | دننه راتلونکے | تاسو سره | دوی د چرے خوشحالئ نشی | بیشکه دوی | داخلیدونکی دی | دوزخ کښے

دا یوه بله ډله تاسو سره ننوزی دوی د چرے هم خوشحالئ وی دوئ په دوزخ کښے پریوتونکی دی

الثلث

قَالُوا بَلْ أَنتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ ۖ أَنتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا ۖ فَبِئْسَ

دوی به وائی | (نه) بلکه | هم تاسو ته دِ | خوشحالی نصیب نه شی | هم تاسو | را مخکښې کړے دے دا (عذاب) | موږ د پاره | نو ډیره خرابه

هغوی به ووائی چه نه بلکه هم ستاسو دِ چرے خوشحالی نصیب نه شی، هم تاسو خو دا (دوزخ) را مخکښې کړے دے، نو دا ډیر خرابه

الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا هَٰذَا فَزِدْهُ عَذَابًا

هستوګنه ده | دوی به وائی | اے زمونږ ربه! | چا چه را مخکښې کړے دے | موږ د پاره | دا (عذاب) | نو زیات کړه هغه د پاره | عذاب

هستوګنه ده. هغوی به ووائی چه اے زمونږ ربه! دا مصیبت چه موږ ته چا را مخکښې کړے دے هغه له په دوزخ کښې یو په

ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾ وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُم

دوچنده | په دوزخ کښې | او دوی به وائی | په موږ څه شو | چه موږ نه وینو | هغه سړی | چه شمیرل به موږ هغوی

دوه عذاب ورکړه. او وائی به چه څه خبره ده چه موږ هغه خلق (دلته) نه وینو کوم چه به موږ په

مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَتَّخَذْنَاهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾

په خرابو خلقو کښې | آیا موږ کولے هغوی سره | ټوقے | یا | آوړیدلې دی | له هغوی نه | (زمونږ) سترګے.

شریرانو کښې شمیرل. دا موږ ورپورے هسے ټوقے کولے که نه زمونږ نظر نه هغوی اوړیدلی دی

إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ ۖ

بیشکه | دا | برحق دی | جګړه کول | د دوزخیانو | ووایه | بیشکه | زه | یو ویروونکے یم

دی. د دوزخیانو تر مینځه دا جنګ جګړه بالکل حقه خبره ده. ته اعلان وکړه چه زه خو صرف یو ویروونکے یم.

وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

او نشته | بل څوک معبود | سیوا د الله نه | چه یو دے | ډیر غالب | رب دے | د آسمانونو | او د زمکے

او بغیر د یو غالب الله نه بل هیڅوک معبود نشته. هغه د آسمانونو او د زمکے او د دوی تر مینځه

وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَأٌ عَظِيمٌ ﴿٦٧﴾ أَنتُمْ

او د هغه څه چه د دوی په مینځ کښې دی | ډیر غالب | ډیر بخښونکے دے | ووایه | هغه (قیامت) | خبر دے | ډیر لوئے | تاسو (خلق)

د ټولو څیزونو رب دے زبردست دے ډیر بخښونکے دے. ته ووایه چه هغه (قیامت) یو لوئے خبر دے د کوم نه چه

عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَإِ الْأَعْلَىٰ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾

له هغه نه | مخ ګرځوونکی یئ | نه وو | ماته | هیڅ علم | د برتنی دنیا د فرښتو | هر کله چه هغوی بحث کولو

تاسو بے پروا شوی یئ. ماته د برتنی دنیا د فرښتو هیڅ خبر نه وو هر کله چه هغوی په خپل مینځ کښې (په پیدا ښت د آدم) بحث کولو

إِن يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ

نه شی کولے وحی | ماته | مګر دا چه | زه خو صرف | ویروونکے یم | ښکاره | هر کله چه وفرمائیل | ستا رب

ماته خو د وحی په ذریعه صرف هم دا ښودلے شی چه زه ښکاره ویروونکے یم. هر کله چه ستا رب فرښتو ته

لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ

فرښتو ته | چه بیشکه زه | پیدا کوونکے یم | یو انسان | له خټے نه | بیا هر کله | چه زه دے برابر کړم | او ورپو کړم

دا ووئیل چه زه له خټے نه انسان جوړول غواړم. بیا هر کله چه زه هغه پوره جوړ کړم او د خپل روح

فِيْهِ مِنْ رُّوْحِيْ فَقَعُوْا لَهٗ سٰجِدِيْنَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ

په دهٔ کښې | دوح خپل | پس پریوزئ | ده ته | سجده کوونکي | پس سجده وکړه | فرښتو

نه روح په کښې وپوکم ، نو تاسو ټول هغهٔ ته په سجده پریوځئ . نو ټولو فرښتو په جمع سجده

كُلُّهُمْ اَجْمَعُوْنَ ﴿٧٣﴾ اِلَّآ اِبْلِيْسَ ؕ اِسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٧٤﴾

ټولو | په جمع | سیوا | د ابلیس نه | هغهٔ تکبر وکړو | او هغه شو | له کافرانو نه

وکړه . خو یو ابلیس ونه کړه ځان ئې غټ وګڼلو او کافر شو .

قَالَ يٰٓاِبْلِيْسُ مَا مَنَعَكَ اَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ ؕ

وې فرمائیل | اے ابلیس ! | څه څیز منع کړے ته | له دې نه چه | ته سجده وکړے | ده ته | کوم چه ما پیدا کړو | په خپل لاس

(الله) پوښتنه وکړه (چه) اے ابلیس ! ته څه څیز هغهٔ ته د سجدې کولو نه منع کړے کوم چه ما په خپلو لاسونو جوړ کړے

اَسْتَكْبَرْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِيْنَ ﴿٧٥﴾ قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ ؕ خَلَقْتَنِيْ

آیا تا تکبر وکړو | یا ته ئې | د اوچتې درجې ؟ | ده وویل | زهٔ | غوره یم | له ده نه | تا پیدا کړم زهٔ

دے ؟ آیا ته په غرور کښې راغلې یا ته د لوئې مرتبې خاوند یې ؟ ابلیس وویل زهٔ له دهٔ نه غوره یم ، زهٔ تا د اور نه

مِنْ نَّارٍ وَّ خَلَقْتَهٗ مِنْ طِيْنٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ

له اور نه | او | تا پیدا کړو دے | له خټې نه | وې فرمائیل | پس اووځه ته | دې ځائے نه | پس بیشکه ته

پیدا کړے یم او دے دې له خټو نه پیدا کړے دے . حکم وشو چه د دې دلبارنه بهر ووځه ته رټلے شوے

رَجِيْمٌ ﴿٧٧﴾ وَّاِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِيْٓ اِلٰى يَوْمِ الدِّيْنِ ﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ

رټلے شوے یې | او بیشکه په تا باندې | زما لعنت دے | تر ورځې د قیامت | ده وویل | اے زما ربه !

یې . او په تا به د قیامت تر ورځې پورے زما لعنت وریږي . هغهٔ وویل چه اے زما ربه ! ما ته

فَاَنْظِرْنِيْٓ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِيْنَ ﴿٨٠﴾ اِلٰى يَوْمِ

پس مهلت راکړه ما ته | تر هغې ورځې پورې | چه خلق دوباره راپاڅولے شي | وفرمائیل | بیشکه تا ته | مهلت درکړے شو | تر هغې ورځې پورې

تر هغې ورځې مهلت راکړه هرکله چه به مړي دوباره راپاڅولے شي . الله وفرمائیل چه ځه ! تا ته مهلت دے . د یو ټاکلي

الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٨٢﴾ اِلَّا عِبَادَكَ

چه د هغې وخت | معلوم دے | ده وویل | قسم دے ستا په عزت | خامخا به ګمراه کړم دوی | ټول | سیوا ستا د هغه بندګانو

ورځې پورے . (ابلیس) ووئیل چه ستا په عزت م دې قسم وي چه زهٔ به دوی ټول ګمراه کوم ، سیوا ستا د هغه

مِنْهُمُ الْمُخْلَصِيْنَ ﴿٨٣﴾ قَالَ فَالْحَقُّ ؗ وَالْحَقَّ اَقُوْلُ ﴿٨٤﴾ لَاَمْلَئَنَّ

له دوی نه | چه خالص کړے شوي دي | وې فرمائیل | پس هم دا حق دے | او هم حق | زهٔ وایم | چه زهٔ به ضرور ډک کړم

بندګانو نه چه مخلص دي . الله وفرمائیل چه زهٔ د رښتیا وایم او زهٔ خو تل رښتیا وایم چه زهٔ به له تا نه

جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَآ اَسْئَلُكُمْ

دوزخ | له تا نه | او له هغو چا نه چه پیروي کوي ستا | له دوی | ټولو نه | ووایه | نه غواړم له تاسو نه

او ستا د ټولو منونکو نه دوزخ ډک کړم . (اے پیغمبره !) ته ووایه چه زهٔ تاسو نه په

عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ وَّمَآ اَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِيْنَ ﴿٨٦﴾ اِنْ هُوَ

په دے | څه مزدوری | او نه یم زه | له تکلف کوونکو نه | نه دے دا (قرآن)

دے قرآن باندې هيڅ اجرنه غواړم ، او نه زه تکلف کوونکے يم ، دا خو د دنيا

اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٨٧﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَاَهٗ بَعْدَ حِيْنٍ ﴿٨٨﴾

مګر | نصيحت | د ټولو جهانونو د پاره | او تاسو به ضرور وپيژنئ | د دے حال | څه موده پس

خلقو له يو نصيحت دے ، او يقيناً ډير زر به د دے خلقو ته د دے حقيقت معلوم شي.

سُوْرَةُ الزُّمَرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ خَمْسٌ وَّ سَبْعُوْنَ اٰيَةً وَّثَمَانُ رُكُوْعَاتٍ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سورة زمر په مکه کښے نازل شو په دے کښے ٧٥ آيتونه او اته رکوع گانے دی | شروع کوم په نوم د الله چه ډير مهربان ډير زيات رحم کوونکے دے

د الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان د ډير زيات رحم خاوند دے.

تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ ﴿١﴾ اِنَّآ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ

نازل کړے شوے دے | دا کتاب | د الله د طرف نه | چه ډير غالب | حکمت والا دے | بيشکه موږ نازل کړو | ستا طرف ته

دا کتاب د الله تعالیٰ د طرف نه نازل شوے دے چه غالب دے د حکمتونو خاوند دے. موږ دا کتاب په حقه سره

الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَّهُ الدِّيْنَ ﴿٢﴾ اَلَا لِلّٰهِ

دا کتاب | برحق | پس عبادت کوه د الله | خالص کوونکے | د هٔ د پاره | عبادت | واوره! | الله د پاره

ستا طرف ته رالوږ کړے دے . نو ته په اخلاص سره د الله تعالیٰ عبادت کوه . ياد ساته! خالصه بندګي

الدِّيْنُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ ۘ مَا نَعْبُدُهُمْ

عبادت دے | خالص | او کوم چه | نيولی دی | سيوا د الله نه | دوستان | چه نه | کوو موږ عبادت د دوی

هم د الله تعالیٰ د پاره ده. او چا چه د الله تعالیٰ نه سيوا نور شريکان جوړ کړی دی (او وائی) چه موږ خو بس څکه

اِلَّا لِيُقَرِّبُوْنَآ اِلَى اللّٰهِ زُلْفٰى ۭ اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِيْ مَا

مګر د پاره د دے چه نزدے کړی دوی موږ | الله ته | ډير نزدے | بيشکه الله به | فيصله وکړی | د دوی په مينځ کښے | په هغه خبره کښے

د دوی عبادت کوو چه الله تعالیٰ ته موږ نزدے کړی. بيشکه (په ورځ د قيامت) هرکله چه الله تعالیٰ د دوی په مينځ کښے د هغه خبرے

هُمْ فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِيْ مَنْ هُوَ كٰذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾

په کوم کښے چه دوی | اختلاف کوو | بيشکه الله | لاره نه ښائی | هغه چا ته چه | دروغژن | ناشکره دے

فيصله وکړی په کوم کښے چه دوی جګړه کوله. الله تعالیٰ داسے سړی په سمه لاره نه راولی چه دروغژن او انکار کوونکے وی.

لَوْ اَرَادَ اللّٰهُ اَنْ يَّتَّخِذَ وَلَدًا لَّاصْطَفٰى مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۙ

که چرے غوښتے | الله چه | ونيسی | بچے | نو غوره کړے به ئے وو | له خپل مخلوقات نه | څوک ئے چه غوښتے

که الله تعالیٰ ځان له اولاد نيول غوښتے نو په خپل مخلوق کښے څوک چه ئے خوښ وو هغه به ئے چونړ کړے وو .

سُبْحٰنَهٗ ۭ هُوَ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ

ډير پاک دے | هم دے الله دے | يو ازے | ډير غالب | ده پيدا کړل | آسمانونه | او زمکه

دے پاک دے هغه داسے الله دے چه يو دے زبردست دے ، ده آسمانونه او زمکه په حکمت پيدا

بِالْحَقِّ ۚ يُكَوِّرُ الَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى الَّيْلِ وَسَخَّرَ

برحق | دے راتغاړی شپه | په ورځ | او رانغاړی | ورځ | په شپه | او ده تابع کړل

کړی دی، هغه شپه په ورځ باندې رانغاړی او ورځ په شپه باندې رانغاړی ، او نمر او

الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ

نمر | او سپوږمۍ | هر یو روان دے | یو وخت | مقرر دیو دے | واوره | هم دے دے | غالب

سپوږمۍ ئې په کار لګولی دی چه هر یو په تر تاکلې نیټې پورې روان دی، یاد ساته چه هغه غالب دے

الْغَفَّارُ ۝٥ خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا

بخښونکے | ده پیدا کړی تاسو | له یو کس (آدم) نه | بیا | ده پیدا کړه | له ده نه | بی بی دَ ده

ډیر بخښونکے دے. هغه تاسو د یو تن نه راپیدا کړئ ، بیائې د هغه د ځان نه ورله جوړۍ پیدا کړه او

وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ الْأَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ ۚ يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ

او ښکته ئې داولیږل | تاسو د پاره | له څارو نه | اته | جوړے | پیدا کوی | په خیټو کښې

تاسو له ئې په څارو کښې اته جوړے پیدا کړے ، هغه تاسو ستاسو د میندو په خیټو

أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّن بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ۚ

ستاسو د میندو | (یو قسم) پیدا کول | پس له | (بل قسم) پیدا کولو نه | په تیارو | درې کښې

کښې په مختلفو مرحلو کښې په درېو تیارو کښې دننه پیدا کوی

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ۖ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ۝٦

هم دے دے الله | رب ستاسو | هم د ده ده | بادشاهی | بل څوک معبود نشته | سیوا د ده نه | پس کوم خوا | ګرځولے شئ تاسو

هم دا الله ستاسو رب دے بادشاهی یوازے د هغه ده، د هغه نه سیوا بل معبود نشته نو بیا تاسو کوم خوا روان یئ

إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنكُمْ ۖ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ ۖ

که چرے تاسو انکار کوئ | نو بیشکه | الله | بے نیازه دے | له تاسو نه | او دے نه خوښوی | خپلو بندګانو د پاره | کفر

که چرے تاسو ناشکری کوئ نو (یاد ساتئ چه) الله تاسو نه بے پروا دے او هغه خپلو بندیانو له کفر نه خوښوی

وَإِن تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ ۗ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ

او که چرے تاسو شکر کوئ | نو دے خوښوی هغه | تاسو د پاره | او نه به اوچتوی | هیڅ اوچتونکے | بار | د بل چا

او که تاسو شکر اوباسئ نو هغه ئې درله خوښوی، او (واوره!) هیڅوک بوج اوچتونکے به د بل بوج نه اوچتوی

ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ۚ

بیا به | طرف د رب ستاسو ته | ستاسو واپس تلل وی | بیا به ښائی تاسو ته | هغه څه | چه تاسو به کول

بیا به تاسو خپل رب ته پسته ورځئ ، نو هغه به درته ستاسو ټول کارونه (یو په یو) ښائی

إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۝٧ وَإِذَا مَسَّ الْإِنسَانَ ضُرٌّ دَعَا

بیشکه دے | پوهه دے | په رازونو د سینو | او هر کله چه ورسیږی | انسان ته | څه تکلیف | نو بلی

هغه ته د زړونو پټ رازونه په ښه شان معلوم دی، او کله چه انسان ته څه تکلیف ورسیږی نو خپل رب ته

رَبَّهٗ مُنِيْبًا اِلَيْهِ ثُمَّ اِذَا خَوَّلَهٗ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ

خپل رب | په رجوع کونکو | ده ده طرف ته | بیا | هرکله چه | ورکړی دهٔ ته | څهٔ نعمت | له خپل طرف نه | نو دے هیر کړی

رجوع شی او دَ هغهٔ بلنه کوی ، بیا چه هغه ورله دَ خپل طرف نه نعمت ورکړی ، نو هغه خبره هیره

مَا كَانَ يَدْعُوْٓا اِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلّٰهِ اَنْدَادًا لِّيُضِلَّ

هغه څهٔ چه دُعا ئے کوله | دَ هغے | له دے نه وړاندې | او دے مقرر کړی | الله دَ پاره | شریکان | دَ پاره دَ دے چه ګمراه کړی

کړی دَ کوم دَ پاره چه ئے وړاندې بلنه کوله او خدائے له شریکان جوړول شروع کړی ، نتیجه ئے دا شی چه نور

عَنْ سَبِيْلِهٖ ؕ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيْلًا ۖ اِنَّكَ مِنْ اَصْحٰبِ النَّارِ ⑧

دَ الله دَ لارے نه | ووایه | فائده واخله | په خپل کفر سره | لږه | بیشکه ته | له دوزخیانو نه یې ۔

خلق دَ هغه دَ لارے نه ګمراه کړی ، ته ووایه چه دَ خپل کفر نه یو څو ورځے فائده اوچته کړه ، بیشکه ته دوزخی یې ۔

اَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ اٰنَآءَ الَّيْلِ سَاجِدًا وَّقَآئِمًا يَّحْذَرُ الْاٰخِرَةَ

آیا هغه څوک چه | عبادت کوونکے وی | دَ شپے په وختونو کښے | په سجده | او په ولاړه | ویریږی | له آخرت نه

(آیا دا سړے غوره دے) یا هغه چه دَ شپے په وختونو کښے په سجده پروت او په قیام ولاړ وی دَ آخرت نه ویریږی

وَيَرْجُوْا رَحْمَةَ رَبِّهٖ ؕ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِيْنَ يَعْلَمُوْنَ

او امید لری | دَ رحمت | دَ رب خپل | ووایه | آیا | برابر دی | هغه خلق چه | پوهیږی

او دَ خپل رب دَ رحمت امید واروی ، نو ته ووایه چه آیا پوهه خلق او ناپوهه

ع ۹ ۱۵ وَالَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ ؕ اِنَّمَا يَتَذَكَّرُ اُولُوا الْاَلْبَابِ ⑨ قُلْ يٰعِبَادِ

او هغه خلق چه | نهٔ پوهیږی | بیشکه | نصیحت قبلوی | خاوندان دَ عقل | ووایه | اے زما بندګانو

کسان یو برابر دی ؟ نصیحت خو بس هغه څوک قبلوی چه عقلمند وی ۔ ووایه اے زما مؤمنانو

الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوْا رَبَّكُمْ ؕ لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا فِيْ هٰذِهِ

چه | ایمان راوړے دے تاسو | ویریږئ | دَ خپل رب نه | دَ پاره دَ هغه خلقو | کوم چه نیکی وکړه | په دے

بندګانو ! دَ خپل رب نه ویره کوئ ۔ څوک چه په دے دُنیا کښے نیکی وکړی هغهٔ له نیکه

الدُّنْيَا حَسَنَةٌ ؕ وَاَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةٌ ؕ اِنَّمَا يُوَفَّى

دُنیا کښے | نیکه بدله ده | او زمکه | دَ الله | فراخه ده | بیشکه | پوره به ورکړے شی

بدله مقرر ده او دَ الله تعالیٰ زمکه اُوږده بیرته پرته ده (یاد ساته چه) کوم خلق دَ صبر

الصّٰبِرُوْنَ اَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ⑩ قُلْ اِنِّيْٓ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ

صبر کوونکو ته | دَ دوی اجر | بے حسابه | ووایه | بیشکه ماته حکم شوے دے | چه زهٔ عبادت وکړم | دَ الله

نه کار اخلی هغوی له بے حسابه اجر او ثواب مقرر دے ۔ ته ووایه چه ماته دا حکم شوے دے چه دَ الله تعالیٰ عبادت د

مُخْلِصًا لَّهُ الدِّيْنَ ⑪ وَاُمِرْتُ لِاَنْ اَكُوْنَ اَوَّلَ الْمُسْلِمِيْنَ ⑫

خالص کړے | هغه دَ پاره | دین | او ماته حکم شوے دے | چه یم زهٔ | اول | دَ مسلمانانو

په داسې شان کوم چه عبادت خالص هغهٔ له ساتم او دا حکم راته شوے دے چه په مسلمانانو کښے د اول (نمبر) مسلمان یم

قُلْ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ قُلِ اللَّهَ

ووایه | چې بیشکه زه ویریږم | که چیرې زه نافرماني وکړم | د خپل رب | له عذاب نه | د یوې ورځې لوئې | ووایه | خاص الله

ووایه چې که زه د خپل رب خبره ونه منم نو د (قیامت) د لوئې ورځې د عذاب نه ویریږم. ووایه چې زه خو د الله

أَعْبُدُ مُخْلِصًا لَّهُۥ دِينِي ﴿١٤﴾ فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُم مِّن دُونِهِۦ ۗ قُلْ

زه عبادت کوم | خالص کړے د ده د پاره | خپل دین | پس تاسو عبادت کوئ | د چا چې تاسو غواړئ | له ده نه سیوا | ووایه

عبادت په دے شان کوم چې خپل عبادت خالص هغه په نوم ساتم نو تاسو د هغه نه سیوا هر چا چې غواړئ د هغه عبادت کوئ. ووایه

إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوٓا أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ

بیشکه | زیان کاران | هغه خلق دي | چې زیان کښې واچول | خپل ځانونه | او خپل کور والا | په ورځ | د قیامت

چې تاوانیان هغه کسان دي، چې خپل ځانونه او خپله خپلخانه ئې د قیامت په ورځ تاوان کړه

أَلَا ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١٥﴾ لَهُم مِّن فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ

واورئ! | هم دا دے | هغه نقصان | ښکاره | دوئ د پاره | د دوئ د پاسه نه (هم) | سائبانونه دي

یاد ساتئ! چې هم دغه ښکاره تاوان دے. هغوئ له به د پورته نه هم د اور شعلے وي

مِّنَ النَّارِ وَمِن تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ۚ ذَٰلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهُ بِهِۦ عِبَادَهُۥ ۚ يَا عِبَادِ

د اور | او د دوئ د لاندې (هم) | سائبانونه | هم دا (خبره) د | ویروي الله له دے نه | خپل بندګان | اے زما بندګانو!

او د لاندې نه به هم د اور طبقے وي. دا هغه څیز دے چې الله تعالیٰ پرے خپل بندګان ویروي (نو) زما بندګانو!

فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾ وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوٓا

وویریږئ له ما نه | او کوم خلق چې | ځان وساتي | له شیطانانو نه | چې دوی د عبادت وکړي د ده | او رجوع ئے وکړه

زما نه ویره وکړئ. او څوک چې د شیطان د عبادت نه ځان په ډډه ساتي، او الله تعالیٰ ته رجوع

إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ ۚ فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ

الله طرف ته | دوئ د پاره | زیرے دے | پس زیرے ورکړه | زما بندګانو ته | هغه چې | اوري | خبره

کوي، هغوئ د زیري لائق دي نو زما بندیانو ته زیرے ورکړه، څوک چې خبرے ته غوږ ږدي او په ښو ښو

فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُۥٓ ۚ أُولَٰٓئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ ۖ وَأُولَٰٓئِكَ هُمْ

بیا پیروي کوي | د ده د ډیرو ښو خبرو | هم دا دي | هغه خلق چې | هدایت کړے د دوئ ته | الله | او هم دا خلق دي

خبرو باندې عمل کوي. هم دغه کسان دي چې الله ورته هدایت کړے دے او هم دغه کسان د عقل

أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿١٨﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنتَ تُنقِذُ

عقل والا | پس آیا هغه کس | چې ثابته شوه | په هغه باندې | کلمه د عذاب | پس آیا ته | خلاصوې ئے

خاوندان دي. آیا په چا چې د عذاب خبره ثابته شوے ده- نو آیا ته دوزخیان د عذاب؟

مَن فِي النَّارِ ﴿١٩﴾ لَٰكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ

هغه څوک چې | په اور کښې دے | لیکن | کوم خلق چې | ویریږي | د خپل رب نه | هغوئ د پاره | بالاخانې دي

نه خلاصولے شې؟ البته څوک چې د خپل رب نه ویریږي، هغوئ له بالاخانے مقررے دي

مِّنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَّبْنِيَّةٌ ۙ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۥ وَعْدَ اللّٰهِ

دَ پاسه دَ هغې | نورې بالاخانې دي | جوړې شوې | بهيږي به | لاندې دَ هغې نه | نهرونه | دا وعده ده | دَ الله

چه دَ هغې نه پورته نورې بالاخانې جوړې پرتې دي چه لاندې ترې نه ويالې بهيږي. دا دَ الله وعده ده

لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ الْمِيْعَادَ ۝٢٠ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً

خلاف نه کوي | الله | له وعدې نه | آيا ته دې کتلي نه دي | چه هم الله | نازل کړي دي | له آسمان نه | اوبه

الله هيڅ کله دَ وعدې خلاف نه کوي. آيا تا کتلي نه دي چه الله دَ برَه نه اوبه راتويې کړې بيا ئې دَ

فَسَلَكَهٗ يَنَابِيْعَ فِي الْاَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهٖ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا اَلْوَانُهٗ

بيا ئې دننه ورننويستلې دا | روانې چينې | په زمکه کښې | بيا ئې راوباسي له دې نه | فصل | چه مختلف دي | رنګونه دَ دې

زمکې دَ پاسه په لارو کښې وبهيولې، بيا ترې نه فصلونه پيدا کوي چه دَ هغې قسمونه مختلف وي

ثُمَّ يَهِيْجُ فَتَرٰىهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهٗ حُطَامًا ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ

بيا هغه وچيږي | بيا ته وينې هغه | زيړ شوی | بيا | کړي هغه | ريزه ريزه | بيشکه | په دې کښې

بيا هغه اوچ شي نو ته ئې تک زيړ وينې، بيا دې هغه چوره چوره کړي. په دې کښې يقيناً عقلمندو

لَذِكْرٰى لِاُولِي الْاَلْبَابِ ۝٢١ اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهٗ لِلْاِسْلَامِ

نصيحت دې | عقل والو دَ پاره | آيا هغه کس | چه پرانستلو | الله | سينه دَ دَهٔ | دَ پاره دَ اسلام

دَ پاره نصيحت پروت دې. آيا الله چه دَ چا سينه اسلام ته پرانستې ده.

فَهُوَ عَلٰى نُوْرٍ مِّنْ رَّبِّهٖ ؕ فَوَيْلٌ لِّلْقٰسِيَةِ قُلُوْبُهُمْ مِّنْ ذِكْرِ اللّٰهِ

پس هغه | په رڼا کښې وي | له طرفه دَ رب خپل نه | پس افسوس دې | چه سخت دي | زړونه دَ دوي | دَ الله دَ ياد نه

نو دَ خپل رب په رڼا کښې روان دي (هغه او ګمراهان برابر کيدې شي؟) نو دَ چا زړونه چه دَ الله دَ ياد نه اثر نه اخلي هغوي تباه دي

اُولٰٓئِكَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ۝٢٢ اَللّٰهُ نَزَّلَ اَحْسَنَ الْحَدِيْثِ كِتٰبًا

هم دا خلق دي | په ښکاره ګمراهئ کښې | الله | نازل کړو | بهترين | کلام | يعني کتاب

دغه خلق په ښکاره ګمراهئ کښې پراته دي. الله تعالی ډير ښکلې (غوره) کتاب رانازل کړې دې دا سې کتاب چه

مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ ۖ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُوْدُ الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ

چه يو بل ته ورته دي | بيا بيا ويلې شي آيتونه ئې | چه زيګ زيګ کيږي له دې نه | څرمنې | دَ هغو خلقو | چه ويريږي | دَ خپل رب نه

مضمونونه ئې يو بل سره سم برابر. بيا بيا ويلې شوې دې څوک چه دَ خپل رب ويريږي دَ هغوي زړونه پرې دَ رپيږي

ثُمَّ تَلِيْنُ جُلُوْدُهُمْ وَقُلُوْبُهُمْ اِلٰى ذِكْرِ اللّٰهِ ؕ ذٰلِكَ هُدَى

بيا نرمې شي | دَ دوي څرمنې | او دَ دوي زړونه | ذکر دَ الله ته | هم دا دې | هدايت

نو بيا دَ هغوي وجودونه او زړونه دَ الله تعالی ياد ته متوجه شي. دا دَ الله تعالی هدايت دې

اللّٰهِ يَهْدِيْ بِهٖ مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ

دَ الله | هدايت ورکوي | په دې سره | چا ته چه | دې وغواړي | او څوک چه ګمراه کړي | الله | پس نشته | دهٔ ته

دَ چا په حقله چه غواړي نو دَ دې په ذريعه ورته هدايت کوي. او څوک چه الله تعالی بې لارې کړي نو هغه ته هيڅوک

مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ اَفَمَنْ يَّتَّقِيْ بِوَجْهِهٖ سُوْٓءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ

څوک هدایت ورکوونکے | پس آیا هغه کس | چه ځان بچ کوی | په مخ خپل سره | د خراب | عذاب نه | په ورځ | د قیامت

لار ښوونکے نه شي. آیا څوک چه د قیامت په ورځ د خپل مخ په ذریعه ځان د سخت عذاب نه بچ کول غواړي

وَقِيْلَ لِلظّٰلِمِيْنَ ذُوْقُوْا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُوْنَ ﴿٢٤﴾ كَذَّبَ الَّذِيْنَ

او وبه ویلے شي | ظالمانو ته | وڅکئ تاسو | هغه څه | چه تاسو به کول . | دروغ گڼرلي وو | هغه خلقو چه

او داسے ظالمانو ته به حکم وشي چه اوس تاسو د خپل عمل خوند وڅکئ (نو آیا دوئ هغه چا سره برابر کیدی شي چه داسے نه وي؟) د دوئ نه وړاندې

مِنْ قَبْلِهِمْ فَاَتٰىهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٢٥﴾ فَاَذَاقَهُمُ

له دوی نه وړاندې وو | نو راغے په دوی باندې | عذاب | له هغه ځائے نه | چه د دوی گمان هم نه وو | پس وڅکوله دوی ته

خلقو (پیغمبران) دروغژن گڼرلي وو نو داسے ناگهانی عذاب پرے راغے چه د هغوئ په خوا خاطر کښې هم نه وو نو الله تعالیٰ هغوی

اللّٰهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ ۘ لَوْ كَانُوْا

الله | رسوائی | په ژوند د دنیا کښې | او عذاب | د آخرت | ډیر لوئے دے | کاش! دوی

ته د دے دنیا په ژوند کښې د ذلت مزه وڅکوله ، او د آخرت عذاب خو ډیر لوئے دے کاش! که دوی

يَعْلَمُوْنَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ

پوهیدلے | او بیشکه موږ بیان کړل | خلقو د پاره | په دے قرآن کښې | د هر قسم

پوهیدلے . او موږ په دے قرآن کښې خلقو ته هر قسم بنه بنه مضمونونه بیان کړی

مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٢٧﴾ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِيْ عِوَجٍ

مثالونه | د پاره د دے چه دوی | نصیحت حاصل کړی | قرآن | عربي | بے عیبه

دي چه نصیحت ترے نه واخلي - دا عربي قرآن دے چه د ذرے هومره کږلیچ په کښې نشته

لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيْهِ شُرَكَآءُ

بنا پیری چه دوی | پرهیزگاران شي | بیان کړو | الله | یو مثال | یو داسے سړی (غلام) دے | چه په کښے | ډیر شریکان دي

چه دوئ (پرے) ځانونه بچ کړی. الله تعالیٰ یو مثال بیانوی چه یو سړے دے چه څو تنه پکښې شریک دي

مُتَشٰكِسُوْنَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ ؕ هَلْ يَسْتَوِيٰنِ مَثَلًا ؕ

په خپل مینځ کښې مخالف | او یو غلام دے | سالم | د یو سړی | آیا | دا دواړه برابر دي | په مثال کښې

او د یو بل سره ضد ساتی . او یو بل سړے دے چه سالم د یو مالک مال دے آیا د دے دواړو حال یو برابر کیدے شي؟

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ ۚ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٢٩﴾ اِنَّكَ مَيِّتٌ وَّاِنَّهُمْ

ټول تعریف | الله د پاره دے | بلکه | اکثر له دوی نه | نه پوهیږی | بیشکه ته (هم) | مړکیدونکے یې | او بیشکه دوئ (هم)

ټول تعریفونه الله لره دی، بلکه په دوئ کښے اکثر خلق نه پوهیږی- بیشکه ته به هم مرے او دوئ به هم

مَّيِّتُوْنَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ اِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُوْنَ ﴿٣١﴾ ع ٣ ١٠ ١٧

مړه کیدونکی دی | بیا بیشکه تاسو به | په ورځ د قیامت | په نزد د رب خپل | د یو بل سره جګړه کوئ .

مري- بیا به یقیناً تاسو ټول د قیامت په ورځ خپله جګړے د الله تعالیٰ په وړاندې بوځئ.

وقف لازم